

Oázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

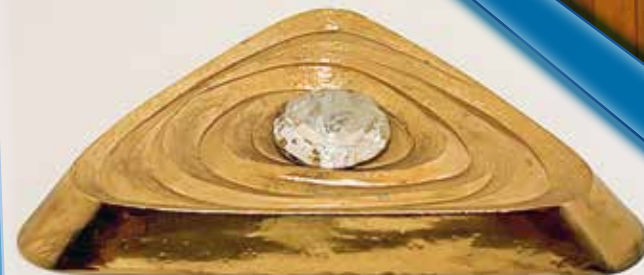
„Egymásba írt szívek”

2024. tavasz

Egymásba írt szívek szentélye

Óbudavár

Egymásba írt szívek – új élet a Szentélyből

A tavasz közeledő érkezése egyben jelzés is nekünk. Érzékeljük, látjuk a természet kibontakozását, újjáéledését. Nemcsak tudjuk, hogy tavasz van, tehát megújul a természet, hanem érezzük is: minden érzékszervünkkel nyitottak vagyunk befogadni a megújulást, a virágok illatát, a mezők színességét, a nap sugarait. Jelzés, hogy nyissuk ki szívünket is, hogy abba is befogadjuk az újat. Milyen szép, amikor rácsodálkozunk, hogy milyen különböző virágok vesznek körül bennünket! Mind-egyik más színű, méretű, formájú, illatú, más időpontban virágzik. Szerencsések vagyunk, ha nemcsak egy pillanatképet örökítünk meg a tavaszból, hanem magát a virágzás folyamatát is örömmel követhetjük nyomon.

Néhány évvel ezelőtt, amikor a Szűzanyát az ÉLET KIRÁLYNŐJÉVÉ koronáztuk, mindannyian hazavittünk egy-egy nárcisz vagy tulipánhagymát, melyek később kivirágoztak otthonunkban, kertünkben, csakúgy, mint a kápolna körül is.

Szép látni azóta is, ahogy az Élet Királynője körül a schönstatti családokban is mennyi új élet fakad, és a

nagy Magyar Schönstatt Családban is mindig kezdődik valami szép, új dolog, legyen az egy új ház, egy újabb csoport, vagy érkezzék egy-egy kápolna mellé odaszeretgetett lélek, vagy egy új lehetőség. És ősszel megtaláltuk szentélyünk új lendületet adó nevét is.

...az Élet Királynője új lendületet, új életet fog fakasztani kápolnánkból kiindulva.

A mi lelkünk is a tulipánhagymákhoz hasonlóan veszi körül az EGYMÁSBA ÍRT SZÍVEK SZENTÉLYÉT.

Kápolnánk nevét a tulipánültetés idejében találtuk meg, így bízhatunk benne, hogy tavaszra fordulva idén nemcsak a szép virágok fognak kinyílni a kápolna körül, hanem az „Egymásba írt szívek” szép gondolata is elkezd szárba szökkeni szívünkben. Mindannyiunknak időre van szükségünk, hogy felfedezzük, nekünk magunknak mit is jelent a szentély neve. Talán kicsit különböző időben, talán kicsit más gondolatokat hagyva maga után, de az Élet Királynője új lendületet, új életet fog fakasztani kápolnánkból kiindulva.

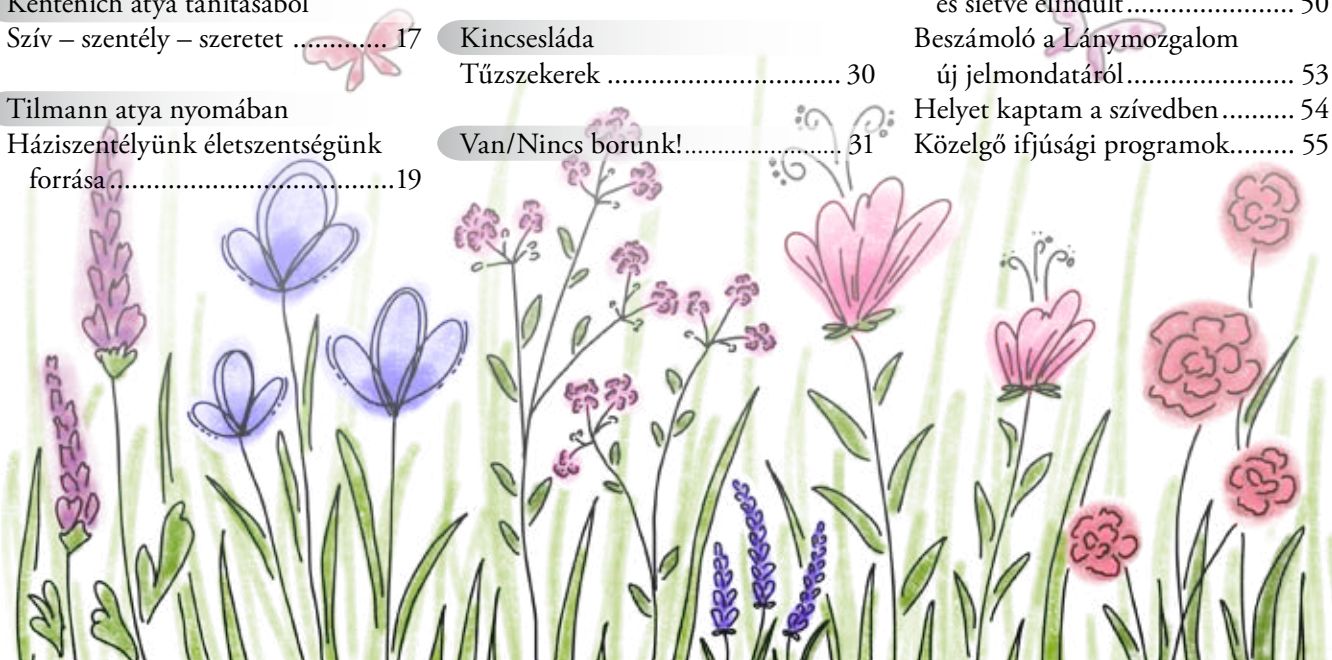
Engedjük, hogy az Ő gondos kezei nyomán bennünk is elkezdjen kibontakozni a kérdésre a válasz: Mit jelent nekem az „Egymásba írt szívek”?

Szeretettel a háziszentélyünkéből:
Bartal Gergő és Orsi

Tartalom

Beköszöntő.....	1	A Párára figyelünk Nem vagytok egyedül!.....	21	Oázis Konyha Feláldozva	33
Esszé Egymásba írt szívek szentélye	3	Kentenich atya Organikus Pedagógiája Drágább az aranyból	23	Gyerekszáj.....	34
Életünkben Szíved a szívemben	5	Vendég voltam a házszenélyedben Vágyott nyugalom négy kisgyerekkel	25	Hírek és aktualitások Óbudavári hírek.....	35
A szeretetszövetség ereje	6	„Életszenéségem eszköze” a társam	9	Előadói töltekezés Óbudaváron ...	38
Betegségben is szívközösségben	7	Áldjátok üldözőiteket, áldjátok, s ne átkozzátok!.....	10	Pécsi Rita Micimackóval Schönstattban	39
Oly távol vagy tőlem, és mégis közel.....	8	Mit jelent neked az óbudavári Kápolna?	12	Kirándulással kezdtük az új évet... 41	
„Életszenéségem eszköze” a társam	9	Mit jelent nekünk szentélyünk neve?.....	13	Nocsak, nocsak... – Mi mindenre jó a CSAK!	41
Áldjátok üldözőiteket, áldjátok, s ne átkozzátok!.....	10	Kentenich atya tanításából Szív – szentély – szeretet	17	CSAK 5 perc Inscriptio perfecta cordis in cor	44
Mit jelent neked az óbudavári Kápolna?	12	Teretett világunk Tavaszi merengés.....	28	Fiatalok Oázisa Mit gondolsz a nőiességről?	46
Mit jelent nekünk szentélyünk neve?.....	13	Örömeink	29	Maria levantou-se – Mária felkelt, és sietve elindult.....	50
Kentenich atya tanításából Szív – szentély – szeretet	17	Kincsesláda Tűzszekerek	30	Beszámoló a Lánymozgalom új jelmondatáról.....	53
Tilman atya nyomában Házszenélyünk életszenéségünk forrása.....	19	Van/Nincs borunk!.....	31	Helyet kaptam a szívemben.....	54
				Közelgő ifjúsági programok.....	55

Egymásba írt szívek szentélye

2003. szeptember 20-án nagy izgalommal indultunk buszokkal, autókkal mintegy 200 magyar schönstatti, hogy a Kahlenbergre zarándokoljunk. Szerettük volna megtapasztalni, hogyan működik a schönstatti szetély mint „lelki erőmű”. **Szívünk minden vágya** volt, hogy nekünk is lehessen Óbudaváron saját nemzeti szentélyünk.

A három pap által celebrált szentmisét követően szív alakban körbeálltuk a kahlenbergi szentélyt, jelezvén: **szívünk vágya**, hogy mielőbb Magyarországon is szentélyt építhessünk a Szűzanyának.

Már ezt megelőzően gyűjtötte több mint 120 gyerek és felnőtt az áldozatait, melyeket kilenc hónapon keresztül naponta láthatóvá is tett a szentély alakú lapocskán, amit **szívből** vittünk ajándékol a Szűzanyának a kahlenbergi szentélybe. Több mint 20 éve ennek!

„A nagyobb szeretet megvalósítása, az inscriptio a mindennapi életben történik. Nem akarunk azok közé tartozni, akik a teljes odaadás imájában sokat tudnak mondani, de a világ minden lovát odahordják, hogy a saját életük kis kocsiját visszahúzzák, amikor Isten azt teszi velük, amit Ő akar. A nagyobb szeretet útja magában foglalja azt, hogy igent mondok az életem konkrét helyzetében úgy, ahogy éppen most megmutatkozik az az élethelyzet.” (Kentenich atya)

Csak egy példa erre: Nem akarta élete kis kocsiját visszahúzni Vértesaljai János sem, amikor munkatársának megmentésére sietett, s saját élete árán mentette meg őt... Ő a szentély és a központ építésének nagyon aktív segítője volt – **egymás szívébe írt szívek** – s a szíve vitte arra, hogy életét adja munkatársáért. Ezt tanultuk Kentenich atyától is. Ő, amikor a fiatalok elé állt, s teljes odaadással elkezdte nevelni őket, azt mondta: „**mindenekelőtt a szívemet**” bocsájtom rendelkezésetekre.

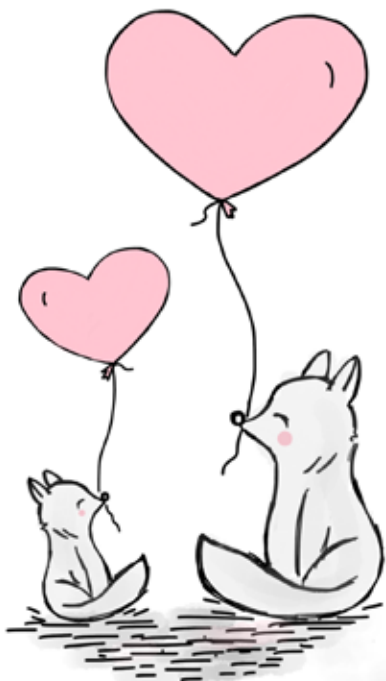
Köszönöm, Jézus, hogy Mária szívébe írtad szívedet már fogantatásod pillanatában. Különösen hálás vagyok, hogy a sok-sok történésből éppen a kánai menyegzőt örökítették meg az evangélisták, amikor édesanyád szavára hallgattál.

.....

A nagyobb szeretet
útja, hogy igent
mondok az életem
konkrét helyzetében...

.....

Köszönöm Mária, hogy Jézus szívébe írtad szívedet már fogantatása pillanatában. Gyönyörű, hogy a Te anyai szíved nyilvánult meg Jézusban, amikor enni adott az éhezőknek, vagy amikor ölébe vette a gyermekeket, és végül amikor Rád bízott bennünket a kereszten. Tudta, hogy Nálad leszünk a legjobb helyen.

Köszönöm Neked, kedves Feleségem, hogy

- a megismerkedésünkkor a szívedre hallgattál, és szóba álltál egy olyan alakkal, amilyen én vagyok...
- a házasságkötésünkkor szívedbe fogadtad a szívemet, és bármit tehetek, nem kerülök ki onnan.

Köszönöm Neked, kedves Férjem, hogy

- a megismerkedésünkkor a szívedre hallgattál, és kitartóan udvaroltál nekem,
- a házasságkötésünkkor szívedbe fogadtad a szívemet, és azóta is szíveden viseled az egész család terhét.

Köszönöm, kedves Mária, hogy a háziszentélyünk szentelésekor elfogadtad meghívásunkat és a szívedbe fogadtál bennünket: családokat, fiatalokat. Köszönöm, kedves Mária, hogy a szeretetszövetség-kötéskor a szívünkbe költöttél, és Te adod az erőt és lelkesedést azóta is a schönstatti úton járunk. Köszönöm, Mária, hogy Kantenich atya szívébe is titokzatosan és nagyon mélyen beköltöttél. A Te szíved odaadó szeretete volt benne, amikor a fiataloknak ezt mondta:

*„Ezennel állandó rendelkezésekre bocsátom magam mindazzal együtt, ami vagyok és amim csak van: tudásomat és tudatlanságomat, tehetségemet és tehetlenségemet, **de mindenekelőtt a szívemet.**”*

Mária, Édesanyánk! A Te példádön és Kantenich atya példáján mi, Schönstatti Család – a Te Családod – szeretnénk olyan közösséggé válni, ahol Kantenich atyát követve szívünkbe írjuk az istenit és az emberit. Ahol a szívünkbe fogadott Isteni Szeretet túlcserél sok-sok emberre, családra, akiknek megvidámítjuk a szívét.

Szíved a szívemben

Kislánykorom óta arra vágyom, hogy anya lehessek, ez az egyik legeggyértelműbb személyes eszményem, és ez a terület az, ahol eddig a legjobban 'megpróbált' a Jóisten. Hiszem, hogy az emberi élet a fogantatás pillanatában kezdődik, a pici magzat is ember már az első másodperctől, ahogy a két sejt találkozik, ez számomra soha nem volt kérdés. Egyetemista koromban is nagyon mélyen érintett a magzatok sorsa, és szívem mélyéből imádkoztam a megfogant életekért, hogy megmaradjanak, hogy ne a szülők döntésén múljon a földi életük.

Házasságunk első évében, pár hónapnyi várakozás, vágyakozás után a Jóisten megáldott egy babával, aki sajnos csak néhány hétig volt a pocakomban. Utána bő egy évvel egy gyönyörű kislányt hoztam világra, aki azóta is körbecsicsergi a hétköznapijainkat. Lányunk után két kisfiút is ajándékozott a Jóisten, akik csak pár hónapig voltak velünk a pocakomban (16 és 20 hétig), utána átköltöztek a Mennyei Atya karjaiba. Ezen pár hónap alatt viszont egy voltam velük, 'együtt dobbant a szívünk', összekapcsolt a vérkeringésünk, testemből tápláltam őket. Én voltam számukra az étel, az élet és a 'levegő'.

A földi létből csak annyit tapasztaltak, amennyit a méhem védő burka közvetített feléjük, érezték szeretetemet, aggodalmamat, fohászaimat. Égi születésnapjuk pillanatában egy darabot az én szívemből is elvittek magukkal a Mennybe, és akármennyire fennkölt is ez a gondolat, a földi lét számára egy kicsit én is meghaltam velük. „Az Úr adta, az Úr elvette, áldott legyen az Úr Neve”, a mély fájdalom közepén ez volt az első gondolatom. „Nem baj, majd a következő”, mondtam a szülésznőnek, aki együttérzését fejezte ki, hogy a második fiamat sem sikerült végig kihordanom. Isten óriási hittel és bizalommal ajándékozott meg a legnehezebb pillanatokban, de a napok múlásával úgy éreztem, egyre fogy az erőm. Hiányzott a szívem egyik része, üresség és fájdalom maradt utána.

...bármilyen történjen velem,
legyen meg az Ő akarata.

Hosszú hónapokig volt ez így, míg a Jóisten földi segítőkön keresztül begyógyította a sebemet, egyedül nem ment volna... Terápia, gyászfeldolgozó csoport, mindenhol az Úr gyógyítását éreztem, lassan, alkalomról alkalomra. Próbáltam azonosulni Mária ráhagyatkozó életével: „Legyen nékem a Te igéd szerint”, és várni, hogy mit tartogat számomra az Úr a hétköznapi csendjében. Lassan újra felragyogott a nap, beköszöntött a tavasz szívem virágos kertjében, és megszületett a vágy, hogy új élet fogadjon a méhemben. Több hónapnyi vágyakozás után megfogant az új élet: egy csodálatos kisfiú növekedett a szívem alatt.

Vegyes érzelmekkel vártam, aggodalom és bizalom váltakoztak a lelkemben a kilenc hónap alatt. Kicsit félve, de rábíztam magam az Úrra: legyen minden úgy, ahogy Ő akarja, hiszen Ő az

Élet Ura. Teljes szívemből vágytam arra, hogy élő, egészséges kisbabánk szülessen, de el akartam fogadni azt is, ha Ő nem ezt akarja. Ráhangyatkozás, vágy, bizonytalanság, kénszenlét, összehakolt kórházi csomag hálósobánk sarkában... Felkészültem mindenre, megengedtem, hogy bármi történjen velem, legyen meg az Ő akarata. De Ő nem akart több halált, életet akart, áldást akart, örömet akart és békét. Megszületett a kisfiunk, és kimondhatatlan öröm és rendíthetetlen hit költözött a szívünkbe. Dicsőség és hála az Ő Szent Nevének!

A szeretetszövetség ereje

Többször beszélgettünk a Szűzanyával való szeretetszövetség-kötésünkről. Az észszerű döntésünk után lélekben is szerettünk volna elérkezni az „Igen!”-ig, és gondoltuk, a Szűzanya jelezni fogja, amikor ez a pillanat eljött számunkra.

Ez a nap az egyik őszi zsinaton érkezett el, amin mi először vettünk részt. A Szentlélek érezhető jelenléte és a mély érzékeléskapcsolat megtapasztalása nagyon megérintett, magával ragadott bennünket. Az autóban hazafelé utóízelve a hétvége

eseményeit, egyikünk megkérdezte, mi lenne, ha megkötnénk a szeretetszövetséget, mire a másikunk is megerősítette, hogy benne is ugyanez merült fel (immár a szívünkbe írva). Ez volt az a jel, amire vártunk, és a következő tavasszal megkötöttük Máriával a szeretetszövetséget, aminek erejét meg is tapasztaltuk életünk egy jelentős eseményével kapcsolatban is.

Egyik fiunk kisebb szívrendellenességgel (néhány milliméteres kamrai sövényhiánnyal és I. fokú aortabillentyű elégtelenséggel) született. A kórházi kardiológus azt mondta, hogy mindenképp javasolt a műtét, de ha nincs különösebb panasz, akkor legkésőbb iskolás kor előtt érdemes beiktatni. Születésétől kezdve félévente jártunk kontrollvizsgálatokra, és Istennek hála, nem jelentkeztek panaszok. Kisfiunk szervezete, immunrendszere így aztán erősödhetett a várakozás ideje alatt,

ami fontos egy komoly műtét előtt. Mindezt mi a Szűzanya gondoskodó szereteteként éltük meg.

Az iskolakezdés előtti időszakban elkezdtük egyeztetni a műtét időpontját, de a Covid alatt feltorlódomott szívműtétek miatt nem volt konkrét időpontunk, csupán egy „egy éven belül valószínű” ígértenk. Végül néhány héttel a Szűzanyával való szeretszövetség-kötésünk előtt kaptunk egy június eleji időpontot, amin még két alkalommal változtattak. Éreztük, égi kezek hordoznak bennünket, melyek erősítettek minket abban, hogy előbb-utóbb meglesz a megfelelő időpont, így békében és bizalommal tudtunk tovább várakozni.

Végül a szövetség napján, egy 18-i napon kellett befeküdni a kórházba a másnapi műtetre. Ekkor derült ki, hogy egy olyan orvos vállalta a műtétet, akinek nagyon jó keze van a szívbillentyű-plasztikához. A műtét sikeréért nem csupán mi, hanem családtagok, schönstatti családok, barátok, ismerősök is imádkoztak. Úgy gondoljuk, ez nemcsak a műtét sikerének volt egyik záloga, hanem már a műtétet megelőzően is nagyon sok erőt, biztatást adott számunkra – egy komoly imaháló hordozott bennünket. A kórházban dolgozó orvosok, nővérek és asszisztensek is mind rendkívül odaadóan fordultak felénk. Bár a műtét kicsit komplexebb lett az előre tervezett-

nél, számunkra csodás gyorsasággal javult gyermekünk állapota, már 7 nappal a nyitott szívműtétje után haza is jöhetett, és

Éreztük, Égi kezek hordoznak bennünket, melyek erősítettek minket abban, hogy előbb-utóbb meglesz a megfelelő időpont, így békében és bizalommal tudtunk tovább várakozni.

ősszel elkezdte az iskolát. Azóta is nagyon jó az egészségi állapota, ami főleg a kórházban látott többi csöppséget és kóresetet látva újra és újra hálaadásra ösztönöz minket. Mária hathatós közbenjárását éltük meg mindezek által.

Betegségben is szívközösségben

Néhány hete történt. Szombaton Kinga lányom panaszkodott, hogy a három gyerekből kettő már megint lázas beteg, köhög, folyik az orruk, és sajnos ő és a férje is lázasak. Arra gondoltunk Nórival, hogy a vasárnapi szentmisénket felajánljuk

azért, hogy legalább a két gyerek gyógyuljon meg mihamarabb, hiszen egy beteg szülőnek nagyon nehéz ápolni a beteg gyerekeket, akik 3 illetve fél évesek. Hétfőn hívjuk őket, hogy mi a helyzet, miben tudunk segíteni. A lányom a következőket mondta:

„Én ezt nem értem, a két gyereknek semmi baja, máskor ez minimum egy hétig tart.” Mi már értjük. Így szeret bennünket a Jóisten.

Oly távol vagy tőlem, és mégis közel

Sok nagylelkű és szorgalmas emberrel találkozom a Schöns-tatt családban. Mindig jó érzés figyelni a különböző tehetségeket bevető fiatalokat, házaspárokat, családokat. Inspiráló is és erőt ad, amikor nem akaródzik megnevelni a lehúzó erőket, és kényelmességből vagy félelemből inkább nemet mondanék egy-egy feladatra.

Családnapi hetünkre a szolgálattevő házaspárnak csak az egyik tagja tudott eljönni, mert a fél család megbetegedett, és valakinek otthon is helyt kellett állni. Annyira szép volt figyelni, ahogy mégis együtt voltak ezen a héten, a jelenlévő fél úgy volt fél, hogy közben mégis éreztük, hogy vele van a másik fele(sége) is, és így alkotnak egy egészet. Az otthon előkészített asztalt és ajtót díszítő tárgyak, a gyerekfoglalkoztatáshoz a kézműves eszközök mellett a férj szeretetteli szavai, házastársáról szóló tanúságtétele is megjelenítette számunkra azt az összefonódást a szeretetszövetségben, amiben sok áldozat és felajánlás

van mindkettejük részéről – s talán éppen ennek az ereje és természetesége teszi olyan megihletővé a kívülállók számára. A távolság ellenére is érzékelhettük az ő egységüket. Nem mondták, de tapintható volt, hogy mindketten imádkoznak a másik szolgálataért, amiben éppen benne van. S mindez olyan derűs természetességgel zajlott, hogy az ember

gyanút fogott, nem az-e ennek a házaspárnak a karizmája, eszménye, hogy: „mindent elfogadok a szerető Atya kezéből!” Vagy talán az, hogy „ide nekem az oroszánt is”?

A távolság ellenére is érzékelhettük
az ő egységüket.

„Életszentségem eszköze” a társam

Mivel, hogyan segített, emelt fel?

Férj: Winston Churchill (aki az angoloknak megnyerte a II. világháborút) miniszterelnökként a feleségével sétált éppen. Az út szélén egy utcaseprő dolgozott. A feleség odalépett hozzá, és régi ismerősként üdvözölte. A beszélgetés végén, miután tovább sétáltak, Churchill megkérdezte: ki volt ez az ember? Mielőtt megismertük egymást, ő udvarolt nekem – válaszolta a feleség. Churchill évődve: mi lett volna, ha te az ő felesége lettél volna? Erre a felesége: Akkor most ő lenne Anglia miniszterelnöke! Ez jutott eszembe, amikor a címbeli kérdésre kerestem a választ.

A feleségem társam volt (az elmúlt fél évszázadnyi időben) mindenben,

nélküle nem lennék, aki vagyok, és nem tartanék ott, ahol most.

Ebből a mindenből néhány szemelvény:

- Összeszámoltam, 26 évet tanultam összesen, ebből 9 évet házasegyesítként. Feleségem ezalatt családjunkat menedzselte.
- 11 évig (úgy alakult, nem saját kezdeményezésre, egyedül tartottunk családnapi heteket). Évente 11 előadás elkészítése sajátosan közös feladat volt. A közös munkában egymáshoz csiszolódtunk, jobb emberré váltam.
- A jelen időkben közösen foglalkozunk 18 unokánk közül azokkal, akiket ránk bízunk, közösen kertészkedünk, közösen járunk orvoshoz.
- Kiemelem a közös imádságokat, melyet sokakért végzünk.
- Új felismerésem, hogy a főzés is alkotó tevékenység, most van alkalmam csodálattal figyelni feleségem kreativitását.

Feleség: Az a mondás járja, hogy ha egy férfinak hőemelkedése van, már a halálán van. Nos, ez nálunk fordítva áll!

Férjem még aktív korában is tudott krónikus betegségei mellett dolgozni. Mondhatni rutinos fájdalomtűrővé vált. Az idő előrehaladtával mindez hatványozódott. Én viszont kezdő vagyok ezen a területen, és a korral járó betegségeket ijedten fogadom. Amikor gyerekeink részéről érkezik egy-egy kérés, hogy fogadjuk az unokákat, akár megtervezve, akár váratlanul, bizonytalanul kérdezem férjemet: hogy érzi magát, tudjuk vállalni? Ő, akármilyen állapotban is van éppen, rögtön rávágja: hát persze!

Szeretném megtanulni tőle ezt a bátor szembenézést a betegségekkel, fájdalommal, elfogadva és hasznosítva a kegyelmi tőke számára!

Áldjátok üldözőiteket, áldjátok, s ne átkozzátok! [Róm 12,14]

Hányszor hallottam már a fenti bibliai idézetet, és talán egyet is értettem vele! Sőt, azt gondoltam: Igen, én is így viselkedem, hiszen

.....

...a béke és a szeretet
növekedik lassanként. Van, ahol
nagyon lassan.

.....

nem akarok, nem kívánok rosszat senkinek. A szomszéd néni piszkálódásait is jól viselem, sőt imádkozom is érte.

Aztán egyszer csak jön egy durva támadás. Nem kis piszkálódás. Háborús lövedék. A nyomán romok és fájdalom. A szívemig, a lelkem velejéig ható tör, dárda. Néha Mária szenvedését érzem, máskor Jézus szívébe hatoló dárdahegyet a saját szívemben. Vergődök, szenvedek elmondhatatlanul. Hátaimon cipelem a keresztemet, nem tudom letenni, hiába szeretném. Elárulva, leköpdösve, arcul verve, megostorozva, földön fekvé, felállni képtelenül érzem magam. Látom a támadómat, megvonaglok egy-egy újabb támadástól, és Jézusra gondolok. A kereszten haldokolva is így imádkozott: Atyám, bocsáss meg nekik, nem

tudják mit cselekszenek! Lelkemben dül a harag, kezem ökölbe szorul. Legszívesebben behúznék neki egy jó nagyot, nem képletesen, valóságosan... Jézusra gondolok: „Atyám bocsáss meg nekik...” Semminek, hibásnak, bűnösnek érzem magam. Atyám, bocsáss meg nekem, és segíts nekem is megbocsátani neki, a bűnösnek, a hibásnak!

És újabb támadások, vergődések, gyomorgörcsök, szívverések, álmatlan éjszakák. Atyám, bocsásd meg a mi vétkeinket, miként mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek... Atyám segíts megbocsátani, csendesítsd el a haragot bennem! Változtasd meg a szívem! Add, hogy a Te szemeddel lássam, a Te szemeddel lássak! Jézus, add, hogy a Te szíveddel szeressek, a Te szíveddel szeressem! Ebben az elképesztő támadásban, ebben az észbontó harcban küzdök én is, a szeretetemért, a

megbocsátásomért. Küzdök a békéért a szívemben, és a békéért, ahol lehet, akivel lehet. Küzdök a szeretetkapcsolatokért, próbálom újrakötözni az elszakított szálakat, ahol lehet, akivel lehet. A szívem csendesedik, a béke és a szeretet növekedik lassanként. Van, ahol nagyon lassan.

Ha úgy veszem, elvesztettem ezt a háborút, elrablott kincseimet nem sikerült visszaszerezni. Ha úgy veszem, megnyertem egy nagy csatát, a saját szívem felett. A harag és az ökölbe szorult kéz helyett béke van a szívemben, megbocsátás, szeretet és áldás.

„Áldjátok üldözőiteket...” Áldást mondok mindennap, áldást, minél többet! Az áldás Isten erőterébe emel, az áldás kegyelmet oszt, az áldás égi harcieszköz. Áldást mondani, amennyit csak lehet, hogy megfulladjon benne a gonosz. Áldást éjjel és nappal, hogy megszűnjön majd mindaz, ami rossz! Áldást a támadómnak, áldást a gyerekemnek, áldást a társamnak, áldást a családomnak, áldást mindenkinek, áldást az országnak, áldást az egész világnak!

Ez egy új mozgalom, gyere, csatlakozz! Mondj áldást te is!

A gyerekkoromat, rengeteg közösen megélt élményt, lánytáborokat, az Ozsvári Csabáért való imát abban a kegyelemmel teli pillanatban.

A kápolnában a Szűzanya hatással van ránk, formálja az életünket, de megtapasztaljuk az elfogadó légkört is.

Közösen férjemmel egy olyan helyet, ahol megnyihülhet a lelkünk, ahová odavihetjük örömeinket, bánatainkat, és a Szűzanya, a maga csendes mivoltával a békéjét adja.

Ide jövünk az örömeinkkel, és ide hozzuk a bánatainkat is.

A kápolna harmóniában van a természettel, itt könnyebb letenni, elengedni a felesleges dolgokat.

A kápolnában a korszó tényleg működik, ereje van.

Óbudaváron megtapasztaltuk, hogy hogyan növekszik a közösség, és azt is, hogy mi magunk is növekszünk.

Lelki és fizikai otthonosságot élhetünk meg, belőle mindenhol élet fakad.

Mit jelent neked az óbudavári Kápolna?

Mit jelent nekünk szentélyünk neve? –

Zsinati résztvevők első benyomásai

A zsinati, jelmondatot kereső folyamatot minden évben új csodaként élem meg. Pont úgy, ahogy a nyári egyhetes családnapok végére szokott lenni: minden összeáll, és egy finom mély öröm- és szeretetlégkör érezhető a levegőben. Most is így volt, csak mindez három nap alatt zajlott le. A végeredményként megszülető három szó mintha háromdimenziós is lett volna, kiemelkedett a papír síkjából, és magában foglalt annyi mindent: a 40 éves magyar Schönstatt történelmet, az óbudavári kápolna megszületését (ahogy a magyar családok lelki és fizikai áldozataiból megszületett), az itt egymásra találó házaspárok Istenbe simuló egységét, a szeretetszövetségben minket magához ölelő Mária alakját.

Nagyon örültem, hogy a kifejezésben benne van az „írt” melléknévi ige-név is. Aznap hajnalban, félálomban a *Szív a szívben* szókapcsolat jutott eszembe, amit már a reggelinél örömmel megosztottam az asztaltársasággal. Az *Egymásba írt szívek* viszont még ennél is sokkal jobb. Az írás mozdulata, mozzanata is benne van. Az aktivitásunk, a szabad akaratunk érvényesítése is kifejeződik, amellyel újra meg újra Istenhez, Máriához, egymáshoz visszatálunk, és újrakezdünk.

Azzal, hogy a kifejezés az inskripcióra is utal, végtelen perspektívát nyit meg a fejlődésben előttünk Kentenich atya által vezetve. Teljes bizalommal igent mondani az Atya velünk kapcsolatos tervére, és kérni mindent, jót és fájdalmat egyaránt, amit a terv magában foglalhat, ez egy életen át tartó lelki munka.

Nekem annak is külön szívmengető üzenete van, hogy bár igyekeztünk, hogy a név előző estére megszülessen – késő este mégis csalódottan zártuk le a közös munkát. A magyar kápolna neve végül október 23-án, ezen az ösztartozást és a fiatal szívek bátor forradalmi tüzét ünneplő napon született meg.

.....

Teljes bizalommal igent mondani az Atya velünk kapcsolatos tervére...

.....

A kifejezés megszületése óta a közösségünkben megélt egységet, vagy az egységért való hősiességet tapasztaltam meg, és a név fényében még értékesebbnek és a fájdalmakban is tündöklőnek látom.

Egymásba írt szívek kápolnája – érzéseink és gondolataink a név megszületésekor: Ez az! Mennyire szerettük volna, hogy minden benne legyen kápolnánk nevében, amit fontosnak érzünk! Görcsösen igyekeztünk értékeinket egybegyűrni, egyetlen névként is jól hangzó kifejezésbe gyömöszölni, mindhiába... és akkor felbukkan valami, ami látszólag független a korábban elhangzottaktól – magával ragad bennünket: először a szívünkhöz szól – aztán rácsodálkozunk, hogy feltárul benne, kibomolhat belőle mindaz, amire annyira vágytunk, hogy ott legyen... a kápolna, a hely, ahol egymásba írt szívünk otthonra talál a Szűzanya szívében – a szeretetszövetségben összefonódó szívek élő szentélye – ablak a mennyországra: a hely, ahol szívünk különösen is összeérnek azokéval, akik előttünk járnak – a nagy szívvel befogadó és hódító magyarok kápolnája – a szívszentély és a szív-közösség eredője...

Az „Egymásba írt szívek”, nekünk egyrészt a Szűzanyával való Szeretetszövetség megélését jelenti, másrészt a Schönstatti (Óbudavári) Léggörte, ahogyan egymáshoz viszonyulunk.

Ez jutott eszembe először: A jubileumi évben (2014-ben) kétszer jártunk Schönstattban. Először nyáron, a szövetségi évfolyamunkkal, amikor is az évfolyamunk „logójával” ékesített egyenpólót viseltük. Az októberi ünnepi eseményeken újra találkoztunk néhány német schönstatti házaspárral, bizonytalanul üdvözlöttük egymást, nem volt biztos, hogy honnan vagyunk egy-

másnak ismerősök... Majd eszükbe jutott a "szimbol", amit a pólóinkon láttak a nyáron. Arról azonosítottak be minket. **Két egymásba írt szív, benne a kápolna, nemzeti színű tetővel.** Ilyen mély nyomot hagyott bennük!

A palimpszeszt az olyan kéziratoknak a neve, ahol takarékoságból (a papírusz, pergamen nagyon drága alapanyag volt) vagy más megfontolásból az első írást levakarták, majd elsimították, hogy újra használható legyen. Évszázadokkal később a kutatónak feltűnt, hogy az olvasható szöveg mögött egy másik szöveg rejlik, melyet különféle technikákkal (pl. infrafényképezés) szintén el lehet olvasni. Sok értékes, máshol nem megőrzött szöveg került így elő. Ki gondolta volna, hogy az egységkeresztünkre is lehet ilyen palimpszesztként tekinteni!

A mi egységkeresztünk fő jellegzetessége a háttér ornamentikus díszítése, melyet már eddig is sokféleképpen szemlélhettünk:

- Láthattuk benne az ősmagyar ötvösművészet eget és földet összekötő életfa motívumait.
- Megmutatta nekünk Krisztus keresztjét átszövő indák által, hogy áldozatainkból élet fakad.
- Felidézte számunkra a Mária-kertet: a kor, az életünk eseményei sokszor annyira zavarosak, átláthatatlanok mint a Mária-kert helyén lévő ősvadon volt, de a kereszten mindez mégis értelmet nyer. Bár így sem tudunk minden eseményt pontosan értelmezni, a kereszten mégis minden elrendeződik, azt szemlélve „nyugalmat találunk lelkünknek”.

Szentélyünk nevének megtalálásával kiderült, hogy a díszek egy rejtett üzenetet is hordoztak. A kereszt felső részén – az atyaszimbólum helyén – kezdettől fogva ott volt az egymásba írt szívek ábrázolása, csak mindezidáig nem tudtuk elolvasni.

Először, amikor a táblára került: „**Egymásba írt szívek**”, nem érintette meg különösebben a szívemet, csak vártam, és reméltem, hogy találunk egy kompromisszumot, amivel mindenki boldog lesz. Később, egy-két hét múlva, egy kis lelkಿನapomon jöttem rá és ért el a szívembe, hogy ami történt, az milyen mély, és mennyire közel áll hozzám.

...a nagy szívvel
befogadó és hódító
magyarok kápolnája...

Van egy imakönyvem, ebben már régen összeírtam olyan Kentenich atya idézeteket, amelyek különösen közel állnak a szívemhez. Amikor ezeket elolvastam, kezdtem megérteni, mit jelent valójában a szentélyünk neve. Ott olvasható például:

„Én is azt akarom, Atyám, hogy csak az Anya kezébe
Áldozatul teljesen átadjam magam Neked,
Szívébe beírva maradjak
Hogy Ő vigyen az égbe!” *(a börtönből)*

„Így reméljük, hogy a Szűzanya ... még egyszer oly mélyen és kitörölhetetlenül a szívébe írja nevünket. ... Úgy érezzük, hogy akkor bármi jöhet, akkor biztonságban vagyunk, akkor megvan a nyugóhelyünk a világban, amit Isten nyilvánvalóan nekünk, schönstatti gyermekeknek szánt.”

„Most is itt az idő: mindannyiunknak el kell mennünk a szülővárosunkba, hogy ott regisztráltassuk magunkat. Mi a neve szülővárosunknak? Ez a Szűzanya szíve. Oda akarunk újra beiratkozni.”

Amikor ezt olvastam, akkor tényleg mélyen megérintette a szívemet.

Az őszi zsinatra a nagy örömeink mellett mély fájdalmakat is hoztunk magunkkal, és tettük ezeket újra a Szűzanya gubanckioldó kezeibe. És végül a Szűzanyától sose tapasztalt hatalmas ajándékot kaptunk:

Amikor a megtalált névvel a kezünkben felmentünk a kápolnába, előtte kisgyerekekkel körülvett fiatal családok, csillogó szemmel, az Óbudavárra érkezés örömeivel zengtek szép énekeket.

Azok a családok voltak, akik a szívek egymásra találásának gyümölcseiként lehettek akkor ott, akikkel szívünk összekapcsolódnak. Ők voltak, akik vágyták a schönstatti közösséghez való kapcsolódást, akiket befogadtunk szívünkbe és otthonunkba.

Ez a kép már ott és akkor új, mélyebb értelmet adott számunkra a kápolnánk nevének és küldetésének! Mennyi örömmel és nehézséggel telt szívvel használ eszközül a Szűzanya egy ilyen ajándék létrejöttéhez!

Szív – szentély – szeretet

Szívből hálások vagyunk mindenkinek, aki által az isteni gondviselés nehézségeket támasztott körülötünk. Nélkülük mi is megbénultunk volna a legteljesebb bátortalanságban. (...) Így növekszik bennünk az élő Istentől való belső függőségünk tudata. Egyre bizalmatlanabbak leszünk a saját erőnk és a tisztán emberi eszközök iránt. Az Istenben való elrejtettség, otthonosság, nyugalom és biztonság állóképessé és biztoskezüvé tesz bennünket. Továbbá egyre nő a bizalom, míg végre teljes meggyőződéssé válik, hogy az isteni erők a családban és a család által mindent legyőznek. (...)

[Ha] Máriát mint szent köteléket használjuk, hozzá bensőségesen kötődünk, vele együtt eljutunk Isten szívébe. (...) Ilyen módon egyszerűen és hatékonyan jutunk be Isten szívébe. Számunkra Mária a hivatalos út Istenhez és Krisztushoz. (...) Mintha újabban egyre nagyobb lenne a jelentősége annak, hogy a ránk bízottakkal együtt egyre erősebben kötődjünk a saját házi Mater Ter Admirabilis (MTA, háromszor csodálatos Anya) szentélyünkhöz vagy egy közeli MTA kápolnához. (...) Mária anyai szíve erősebb védelmet nyújt minden más helynél. (...)

Vajon a jövőnket a várakozásunknak megfelelően Mária valóban az oltalmába veszi és termékennyé teszi-e? – Úgy érzem, mintha drága Nagyasszonyunk ebben a pillanatban itt, ebben a pici Szent Mihály kápolnában a szent arkangyal szájával így szólna (éppen ugyanúgy, mint 1914-ben): „Ne okozzon gondot nektek a kívánságtok teljesülése! Ego diligentes me diligo! Én is szeretem azokat, akik szeretnek engem!” Ez a szeretet ösztönözní fog minket arra, hogy világos értelemmel és hatékonyan gyarapítsuk a kegyelmi tőkét. Ez a mi feladatunk. Minden más drága anyáinkra hagyunk az ajkunkon és a szívünkben ezzel a jelszóval: Mater habebit curam! ’Édesanyánk gondoskodni fog!’ Így lépünk be az új korszakba. Tudjuk, hogy nehézségek várnak ránk. De reméljük, hogy Isten kegyelmével ugyanúgy meg fogjuk oldani őket, ahogy az elmúlt években is. (...) Bármilyen választunk, az végső soron csak a szimbóluma lesz annak a nagy és élő Mária-dómnak, amelyet családjunk a világban épít, és amelyben mindegyikünk egy-egy eleven épületkő (...)

Amikor az Úr meghívta Mózeset a feladatára, akkor Mózes gyengeségének tudatában így szabadkozott: „Nehéz az én nyelvem, nem tudok

.....

...a ránk bízottakkal
együtt egyre erősebben
kötődjünk a saját
szentélyünkhöz

.....

beszélni!” (Kiv 4,10) Sok próféta is hasonlóképp mentegetőzött: „Ááá, Uram!” De az Úr a gyengeségeik ellenére mégis őket választotta. Kezdetről fogva ez volt az alapelvünk: „Ne tétovázz és ne remegj, ha hív az Úr!” Ha egyszer már világossá vált előttünk valamiről, hogy ez Isten akarata, akkor mindig azonnal nekikezdünk a munkának, tekintet nélkül a gyengeségünkre. (...)

Kérésünk ez: „Drága Anyánk és Királynőnk kezéből fogadd el, Urunk, teljes szabadságomat! Fogadd el emlékezetemet, értelmemet, egész akaratomat és egész szívemet!” A szívet úgy is tekinthetjük, mint a teljes személyiség foglalatát, illetve annak magját. (...) Ezt fejezi ki a szív mint jelkép. (...) Isten szándékosan gyenge eszközöket választ ki, hogy általuk Isten és Mária hatalma, nagysága és becsülete a mű egészében annál erősebben láthatóvá váljon és győzedelmeskedjen. Ezért semmitől sem zavartatjuk magunkat, de a legkevésbé saját tehetetlenségünktől, gyengeségünktől és korlátoltságunktól. Ellenkezőleg, Pál apostollal együtt így beszélünk: „A gyengeséggel dicsekszem, mert ezáltal nyilvánul meg bennem Krisztus ereje... Mindenre képes vagyok abban, aki megerősít engem.” (2Kor 12,9)

*Küldetésünk titkai 3. Szeretetszövetség II. rész (Fordította Dr. Csermák Kálmán. 1992.)
Részletek a 2. és 3. alapítólevélből.*

Háziszentélyünk életszentségünk forrása

Kedves Családok!

Van itt egy nagyon szép gondolat. Hogy újrakezdjük a kereszténységet a házakban. Ez a gondolat a menyországból jött. Isten azt mondta, hogy így akarom újrakezdeni az egyházat. Fontos volt, hogy Jézus egy családban növekedett...

A szeretetnek ezt a légkörét érezte Jézus. Hogy ebben a szeretetben, a személyiség iránti tiszteletben növekedett. A Szűzanya és Szent József is nevelték Jézust. Jézus valóságos ember volt. Valóságos ember... És mi mindannyian, emberek, azokat a benyomásokat, amelyeket anyánktól kaptunk, a szívünkben hordozzuk, mint Isten szeretetének az első leképezését, amit átélünk.

A Szűzanya mindig tudatában volt a mai időkhöz is szóló küldetésének. A küldetésének kivitelezéséhez azonban rá volt utalva eszközökre. Éppen úgy, ahogy a Jóisten. Ő a maga mindenhatóságában köztes tagok nélkül is vezetni tudná a világot, ennek ellenére olyan törvényt alkotott, melyet Szent Ágoston így fogalmazott meg: „Aki téged nélkülöd teremtett meg, nem akar üdvözíteni a közreműködésed nélkül.” A megváltás emberek közreműködé-

se útján jut el hozzánk. Ez egy nagy törvény.

A Szűzanya eszközöket keres, munkatársakat keres e nagy feladatra. De mi hogyan cselekedjünk? Életfolyamatokat keresünk. Mi egy életfolyamat? Például reggel, hogy fölkelünk. Mi van előtte? Hogy felébredünk.

A háziszentély keresztény kultúrája nem imádságok valamiféle gyűjteménye. „És akkor élünk, dolgozunk, szeretünk, beszélgetünk és most imádkozunk, imádkozunk, Jóisten szeretlek.” És akkor hol van az új autó? Így nem! Hanem... Keresünk egy életfolyamatot, és itt van például a felébredés. Szép, jó?... És most összekapcsoljuk ezt a felébredést a háziszentélyünkkel.

Édesanyánk, itt vagyok. Sajnos vége az éjszakának, ez a szörnyű élet újra kezdődik. De ezt neked ajándékozom. És így létrejön az az életfolyamat a háziszentélyben. És így fogjuk az egyik életfolyamatot a másik után (összekapcsolni a Szűzanyával). Örömünk telik egymásban. Egymás mellé ülünk a szentélyben Máriával, és azt mondjuk: örömünk telik egymásban. És a társunk mögött fölfe-dezzük a Jóistent. És érezzük, hogy

...kezdjük
a kereszténységet
a házakban.

szép így együtt lenni a szentélyben. Tehát hogyha ülünk a háziszentélyben és örülünk egymásnak, azt is nevezhetjük imának, ha akarjuk. De az életből indulunk ki. Megértették ezt? Valaminek kell történnie köztünk. És azt kötjük össze a háziszentéllyel.

És mit csinálunk az örömmel? Most csak mint pszichológus beszélek, nem mint pap. Amit most mondok, az nem lehetséges mindig. A kegyelem nélkül. Mit csináljunk az örömmel? Nagyon sok ember rombolja le saját maga az örömét. Azzal, hogy túl gyorsan hagyja elmúlni. Túl gyorsan csinál megint valami mást. Elidőzünk az örömben. Ez fontos,

tehát elidőzünk az örömben, és mivel a háziszentély nélkül beszélek, tehát arra való tekintet nélkül, azt mondom, ülünk a díványon és örülünk. Örülünk

egymásnak. Vagy örülünk a gyerekeinknek.

Vagy mit teszünk a zivatarral? Újrakezdünk, megbocsátunk. Mit csináljunk egy sötét éjszakával? Gondoskodunk arról, hogy a szeretetünk önzetlenné váljon. Akkor is szeretjük egymást, ha éjszaka van. Akkor is szeretjük egymást, ha nem érzünk érzelmet. Tudjuk, most növekedik a szeretetünk, önzetlenné válik, erősödik, nagylelkűvé válik és egyszerűen szeretünk tovább.

A Szűzanya a szentélyben a szeretet-szövetség kapcsolatában van velünk. És a háziszentélyünkben a kegyelmi tőkébe odaajándékozhatjuk az ajándékozónkat azért is, hogy erősödjön a többi háziszentély. Tehát hordozzuk egymást. És hogyha a Jóisten még nem ajándékozott nekünk gyermeket, és emiatt szenvedünk, akkor ezt a fájdalmat, szenvedést odaajándékozunk a Szűzanyának a háziszentélyben. És ő megáldhatja a többi családot, vagy segít, hogy elfogadjanak egy gyermeket, akit különben nem tudtak volna elfogadni. Mindig van egy nagy hitbéli családuink, lelki családuink, akikért kiállunk Isten előtt és akikért imádkozunk. Nem szeretnék elkezdni ezt a munkát, hogy kidolgozzák a háziszentély kultúráját, hogyan élünk egész nap, egész héten, egész évben, bizonyos alkalmakkor?

1991. június 19. szerda

Nem vagytok egyedül!

Kedves testvéreim,
jó napot kívánok!

Ma Jézus, Mária és József szent családjának ünnepét üljük. Az evangéliumban arról olvasunk, hogy a jeruzsálemi templomba mennek, hogy bemutassák a gyermeket az Úrnak (vö. Lk 2,22–40).

Megérkeznek a templomba, és ott a bemutatható áldozatok közül a legszerényebb, legegyszerűbb áldozatot mutatják be, tanúságot téve szegénységükről. Végül Mária jövődölést kap: „Tör szúrja át lelkedet.” (Lk 2,35) Szegényen érkeznek, és a szenvedés terhével távoznak. Ez meglepődést vált ki: hogyan lehetséges, hogy Jézus családja, az egyetlen család a történelemben, amely Isten testi jelenlétével büszkélkedhet, ahelyett, hogy gazdag lenne, szegény?! Ahelyett, hogy könnyebb útja lenne, úgy tűnik, akadályok gördülnek útjába! Ahelyett, hogy nehézségektől mentes lenne, nagy fájdalmak jellemzik életét!

Mit mond ez családjainknak, mit üzen ez az életmód, mit mond a Szent Családnak, ennek a szegény, akadályokba ütköző, nagy fájdalmakat megtapasztaló családnak az élete? Valami nagyon szépet mond:

Isten, akiről gyakran azt képzeljük, hogy a problémák felett áll, eljött, hogy a mi problémákkal teli életünket élje.

Így mentett meg bennünket: nem felnőttként, hanem kicsiny gyermekként jött; családban élt, egy anya és egy apa gyermekeként; családban töltötte ideje nagy részét, ott növekedett, tanult, mindennapi, rejtett, csendes környezetben. Nem kerülte ki a nehézségeket, ellenkezőleg, családot választott, egy „szenvedésben tapasztalt” családot,

.....
Ha nehézségekkel
küzdötök, én tudom,
min mentek keresztül...
.....

és azt üzeni családjainknak: „Ha nehézségekkel küzdötök, én tudom, min mentek keresztül, mert azt én is megtapasztaltam: én, anyám és apám, mi is megtapasztaltuk, hogy elmondhassuk a ti családjaitoknak is: nem vagytok egyedül!”

József és Mária „csodálkoztak azon a dolgokon, amiket Jézusról mondtak” (vö. Lk 2,33), mert nem gondolták, hogy az agg Simeon és Anna prófétanő ilyen dolgokat mondanak. El voltak ámulva. És ennél szeretnék ma megállni: az elámulás képességénél.

Az elámulásra való képesség a boldogulás titka a családban. Ne szokjunk hozzá a mindennapiséghez!

Mindenekelőtt arra kell képesnek lennünk, hogy ámuldozzunk a minket kísérő Istenen. Aztán pedig tudnunk kell csodálkozni a családon is. A házasságban is jó rácsodálkozni tudni a házastársadra, például úgy, hogy este kézen fogod, és néhány pillanatra gyengéden a szemébe nézel: a rácsodálkozás gyengédséghez vezet, mindig. Gyönyörű a gyengédség a házasságban! És aztán jó csodálkozni az élet csodáján, a gyermekeken, időt szánni arra,

hogy játszunk velük és meghallgaszuk őket. Titeket kérdezlek, édesapák és édesanyák: szántok-e időt arra, hogy játszatok gyermekeitekkel? Kimentek-e velük sétálni? Tegnap telefonon beszéltem valakivel, és megkérdeztem tőle: „Hol vagy?” Ő azt válaszolta: „A téren vagyok, sétálni vittem a gyerekeimet.” Ez gyönyörű apaság és anyaság! Aztán jó elcsodálkoznunk a nagyszülők bölcsességén. Sokszor előfordul, hogy a nagyszülőket félreállítjuk az életben. Nem szabad! A nagyszülők a bölcsesség forrásai. Tanuljunk meg rácsodálkozni a nagyszülők bölcsességére, élettörténetére. A nagyszülők rávilágítanak arra, ami valóban lényeges az életben. És végül csodálkozunk rá saját szeretettörténetünkre – mindannyiunknak megvan a sajátja: *az Úr szeretetben járt mellettünk, csodálkozunk rá!*

Életünknek bizonyára vannak kedvezőtlen vonásai, de csodálkozunk rá Isten jóságára is, arra, hogy velünk jár, akkor is, ha mi meglehetősen tapasztalatlanok vagyunk.

Mária, a családok királynője segítsen bennünket elcsodálkozni: kérjük ma az csodálkozás kegyelmét! A Szűzanya segítsen bennünket, hogy mindennap rácsodálkozunk a jóra, és meg tudjuk tanítani másoknak az elcsodálkozás szépségét!

*Fordította: Tözsér Endre SP
Magyar Kurír*

Drágább az aranynál [Péld 8,19]

„Na fiam, kitelt a szolgálatod, fizetségül adok neked egy szamarat – szolt öregapó az egyszeri legényhez. Ha ennek azt mondod: 'adj aranyat csacsikám!', teleszórja a kendőd aranypénzzel!”

„Na kedveseim, adok nektek egy csodatévő erszénykét – szol most hozzánk a Szűzanya. Akárhányszor kinyitjátok, mindig találtok benne egy aranyat. Ajándékozok nektek ugyanis egy új szentélynevet – akárhányszor csak rátekintetek, mindig találtok majd benne valami értéket, valami szépet!”

Lássunk hát egy-két ilyen „aranyérmét”, amivel az organikus pedagógia országában is fizethetünk! Idei jelmondatunk több mint *idei*, és több mint *jelmondat*. Ahogyan egy kedves – a szentélyhez közel élő – schönstatti társunk megfogalmazta, az a szép benne, hogy beláthatatlan mélységeket és magasságokat rejt, de egy kisgyerek is megértheti. Lehet, hogy az első aranypénzünk a szentélynévből épp ilyen pofonegyszerű, szinte „gyerekjáték” lesz majd!

‘Kisgyerek-vezetés’ – ezt jelenti eredetileg a tudományosnak hangzó ‘pedagógia’ szó. A *pedagógus* az az ókori görög szolga volt, aki az

iskolába kísérte a gyermekeket. Mit talál az – általunk nevelt, vagy bennünk élő – kisgyerek a jelmondatban, minek a szimbólumát? Ha egy gyerektől megkérdeznénk, mi jut eszébe egy szívecske rajzról, valószínűleg egyszerűen azt mondaná, hogy a szeretet. A szív a szeretet szimbóluma – olyannyira, hogy fájoan közhellyé silányult mindkettő. Időnként szinte előntenek minket és mindent a piros szívecskes lufik, a like-kal egyenértékű emojik és gif-ek, szívalakú és szívecske-mintás bonbonok és torták (plüssmacik, zoknik, telefontokok stb.). Mi, organikus pedagógusok el akarunk rugaszkodni mindattól a giccs-áradattól, ami mindkét szóhoz sziruposan hozzátapadt, és erre az éles megkülönböztetésre akarunk vezetni a neveltjeinket is. Nehogy már egy álértékért lelkesedjen, mutassuk meg helyette/mögötte a valódi értéket! Itt például elmondhatjuk (magunknak is), hogy a szeretet számunkra nemcsak érzelem, nemcsak egy szép és múló érzés, hanem inkább egész emberségünket átfogó magatartás, sőt – a szeretet fájhat is. (Nagyon szép és követendő példa számunkra, hogy egyházunk sem eltörölni vagy figyelmen kívül hagyni akarja az üzletté fertőződött Bálint-napi szerelmes-ünnepet, hanem akkorra időzíti a Házasság Hetét. Ezáltal éppenséggel valódi értékkel megtölteni, felhasználni, vagy akár mondhatni: megkeresztelni akarja azt, és egy valóban isteni értéket hordozó kapcsolat ünnepévé teszi.)

A kisgyerek számára a szeretet elsősorban a felé irányuló szeretetet jelenti, azt, hogy szeretve és elfogadva érezze-tudja magát. Kentenich atya azt mondja, hogy „Isten kedvenc gyermeke vagyok! Atyám szeret engem, főleg pedig akkor, amikor nem érdemlem meg.” Van Valaki, aki engem a szívében tart, a tenyerébe rajzolt, a szívébe írt! Rádásul semmi sem szakíthat el attól a tudattól, hogy szeretett vagyok. (Róm 8,39) Ez voltaképpen keresztény (azaz krisztusi) vallásunk alaptétele – bár egyben legnagyobb misztériuma is: Krisztus meg-

váltott minket, tehát megváltottak vagyunk, nem csinálhatunk semmi olyat, aminek következtében elveszíténénk a szeretetét. A fejünkkel tudjuk ezt persze, de egész életünkben küzdenünk kell az ellen, hogy „a hit gyökerei túlságosan a fejben függve maradjanak, és ne nyúljanak le a szívbe”. Nevelt nevelőkként különö-

.....

...egész emberségünket
átfogó magatartás, sőt –
a szeretet fájhat is.

.....

sen is szép törekednünk arra, hogy begyakoroljuk magunkat azoknak a „kis” eszközöknek a használatában, amelyek által a láthatatlan Isten számunkra közeli Gondviselő Apává lesz, érzelemmé, és megfoghatatlan szeretete átél tapasztalattá válik szá-

munkra. Például ha megtanuljuk észrevenni a „kis prófétákat” (azaz az eseményeket és dolgokat az Ő üzenetének tekintjük, a bennük kódolt üzenetét próbáljuk kihallani), és imában szóvá is tesszük őket, vagy ha utóízlelésben földolgozzuk a múltbeli fájdalmainkat, és ezáltal nem válaszítjuk le a szenvedést a szeretetről, vagy ha beledolgozzuk magunkat a kölcsönös megbocsátásba mind a többiek, mind magunk felé és Istennel kapcsolatban is, akkor – és csak akkor – tükrözhetjük vissza ezt a fajta szeretetet tanítványaink felé is.

Tilmann atyánk különösen sokszor sulykolta belénk, hogy minden gyermeknek legyen megbocsátás-élménye. Szükséges, hogy a nevelőitől (emberektől) is átélhesse: amikor véletlenül hibáztam, de akár akkor is, ha szándékosan is rossz voltam, azt mondják nekem, hogy „gyere, szeretlek!” Tehát szabad hibázni! Szabad rosszalkodni! Tehát utána nem azt mondjuk, hogy „ó, nem történt semmi...” hanem azt: „Megbocsátok!”

Nekünk, házasoknak felnőttként is jó terepünk van a megbocsátás kölcsönös megélésére a házasságban. Kentenich atya szerint „házastársként nem kell különleges megtartóztatási eszközt keresnünk. Kora reggeltől késő estig rengeteg lehetőségünk van arra, hogy áldozatot hozzunk egymásért. Látják, például ilyen áldozat lehet az a hozzáállás, ahogy a társam hibáit elviselem; vagy az, ahogyan a társamat a hibáira, a gyengeségeire figyelmeztetem; ahogyan megőrizzük a tiszteletet egymással szemben annak ellenére, hogy egymás hibáit folyton észleljük.” Merthogy nemcsak Isten szívébe vagyunk beleírva, hanem a házasságban bizony egymáséiba is!

Létünk szövetségi lét ebben az emberi értelemben is. Sőt, szövetségek egész hálózatának nevezhetjük nevelői életünket is. „A szövetségpedagógia célja: az embert képessé és készsé tenni arra, hogy természetes és természetfeletti szövetségben éljen.”

Látjátok, mekkora hatalmas fizetőereje van már ennek az egyetlen aranytallérnak, amit a Szűzanya erszényében eddig találtunk? Nyitogassuk szorgalmasan tovább, és nézzük organikus pedagógus-szemmel (is) a szentély neve által kapott értékeket!

Vágyott nyugalom négy kisgyermekkel

Nehéz nyugodt körülményeket és csendet találni egy négy gyerekes család napjaiban. Szombat délután alvás után találkozunk azt remélve, talán a délutáni alvás utáni mámorban könnyebben fogunk tudni beszélgetni.

Mióta van háziszentélyetek?

Feleség: Nekem régóta van háziszentélyem, már a szüleimnél is volt sajátom. Lánytáborban készítettünk oltárképet kb. 2004-ben. Kis kinyithatósát, egyik oldalán Kentenich atya képe, másik oldalon az Összentély. Volt benne atya-telefon meg korsó is. Emlékszem, mikor egy osztálytársam meghalt, ott imádkoztam a szobámban. Aztán az albérletembe is vittem magammal. Ebbe pedig muszáj mindent ide bezsúfolni, mert a gyerekek egyébként szeretik szétpakolni. *Férj:* Ami most van, még mindig nincs felszentelve, csak a képünk, azt egy családnapiokon kaptuk, amikor szeretetszövetséget kötöttünk. Egyszer szeretnénk felszentelni rendesen.

Feleség húz az atya-telefonból. Nevet. „Szolgáltam, és a bérem béke volt.”

Mit jelent ez neked most?

Azt, hogy ha kiszolgálom a gyerekeimet, akkor ők nyugodtak lesznek, én pedig békében lehetek. Sokszor szoktam húzni az atya-telefonból, nagyon találó szokott lenni. Ez a Kentenich atya nagyon jó fej.

Neked természetes volt, hogy van háziszentélyetek?

Férj: Ezen sosem gondolkoztam korábban, ebbe érkeztem bele. Mielőtt megismerkedtünk, már előtte sokat meséltek róla mások, például az MKK-s barátaim közül. Könnyen be tudtam fogadni.

Hol és mikor szoktatok imádkozni?

Feleség: Néha itt, néha a gyerekekkel az ágyban. Nem könnyebb a háziszentélyben, itt sincsenek nyugalomban, és ez frusztráló. Jó lenne nyugalomban együtt imádkozni. Mindig eszembe jut, kéne bibliát is olvasni nekik, hátha az motiválná őket.

Nagylány (6): Reggelinél, vacsoránál meg ebédnél, meg a templomban. A reggelinél imádkozzuk, hogy 'Édes Jézus, áldj meg minket' meg azt is, hogy 'Úrnőm és anyám'. Néha az éneklős 'Édes Jézus' is. Amikor Óbudaváron vagyunk, azt imádkozzuk, amit a többiek.

Óbudaváron könnyebb
imádkozni, ott a jobb
arcunkat tudjuk hozni.

És ott szeretsz imádkozni?

Leginkább ott, igen. Jó lenne, ha itthon is úgy tudnánk imádkozni, mint ott.

Feleség: Úgy szoktunk köszönni, hogy megkérdezem, hogy ki köszöni azt, hogy... és akkor aki köszöni, az felrakja a kezét. Most a legkisebbünk (1) imádkozik a legszebben, ő mindenre kiabálja, hogy éééén. A nagyobbik fiunk (3) az 'Én Istenem, jó Istenem'-nél a testvérei után mindig felsorolja a gyerekvigyázóit is, és soha nem hagyja ezt el. Óbudaváron könnyebb imádkozni, ott a jobb arcunkat tudjuk hozni.

Kisfiú (3): A kedvencem a 'Fényem' (kicsiny kis fényemmel).

Be szoktatok ülni a háziszentélybe?

Férj: Néha kiülünk ketten ide a szentélybe imádkozni, de erre nem sokszor van lehetőségünk.

Feleség: Ez általában rajtam múlik, ha én kiülök, akkor a férjem is csatlakozik. Mostanában ez nehéz, mert ha reggel én nem kelek fel időben, akkor minden borul. Néha eszembe jut reggelenként, hogy beüljek kávézni a Szűzanyához.

Férj: Amikor bemegyek az irodába és hajnali 4:50-kor kelek, akkor betelep-szem ide 5-10 percre, de aztán van, amikor elalszom. Itt próbálok a házi-szentélyben magamhoz térni. Azok a napok, amikor tudunk kis időket itt az imára szánni, sokkal jobban sikerülnek.

Feleség: Szoktunk a korszóba dobálni gondokat, felajánlásokat, bár néha csak fejben, de a Szűzanya fel tudja használni így is. A gyerekeknek is mondjuk, hogy a fájdalmaikat, például egy fülfájást is felajánlhatnak. Amikor Óbudavárra me-gyünk, az egyébként izága kislányunk (5) órákig írogat, rajzol a korszóba.

Mit mondana nektek a Szűzanya, ha meglátogatna titeket?

Feleség: Nem baj, ha rendetlenség van, csak üljetek le imádkozni, ez a családi békesség alapja.

De arról meséltetek, milyen nehéz itthon az imádság, biztos ezt mondaná csak?

Mi a háziszentélyben például szoktunk párnacsatázni is, ennek is lehet itt helye, jó játék, jó feszültségevezetés, és utána megérkezik a béke. A Szűz-anya is biztosan párnacsatázna velünk, szerintem sok huncutságban benne volt a kis Jézussal. A reményünk az, hogy a Szűzanya nemcsak a Szentély közvetlen közelében, nemcsak az imádságainkban, hanem az egész otthonunkban és életünkben jelen van.

Az itt tapasztalt légkör nyomán biztos vagyok benne, hogy a Szűzanya ebben az otthonban valóban jelen van, és élvezi azt, hogy élettel teli, folyamatosan válto-zó, és a káoszban segít a rendet megtalálni.

Egymásba írt szívek – Isten szívében is

Ha ezt olvasom, akaratlanul is felsejlenek előttem a gyerekeink apró szeretet-megnyilvánulásai egymás felé. Szülőként szerintem nincs nagyobb siker, mint amikor tapasztaljuk: gyerekeink szeretik egymást. Egészen apró dolgokra gondolok. Például az iskolás fiunk nem szereti a kockasajtot, de tudja, hogy az egyik ovis húga viszont igen. Ezért a suliból mindig elhozza neki a sajátját, amikor az a tízórai, és nekem is már így adja oda, hogy ezt a húgának hozta.

.....

...a mi szívünket
pedig magában
tartja a Jóisten.

.....

Számomra nagy öröm látni, hogy a szívükben bizony benne van a másik, és képesek gondolni a testvéreikre már egészen korán, akkor is, ha nincsenek fizikailag együtt. Mindezt természetesen keretbe foglalja, hogy a mi szívünkben (a férjemre és magamra gondolok) a gyerekeink állandóan jelen vannak. És a mi szívünket pedig magában tartja a Jóisten. Én úgy képzelem ezt, mintha egy papírra rajzolnék egy nagy szívet, aki Isten, és ebbe a nagy szívbe több, egyre kisebb szívet. Ezek a családtagjaink szívei. Mind egy nagy keretben vagyunk, biztonságban, egymásnál és Istennél is. Jó ezt megtapasztalni a hétköznapiakban!

Tavaszi merengés

Ülök a négy fal között, és várom a tavaszt. A napfényt, a meleget, a csicsergést, a színeket, az illatos krókuszokat és tulipánokat. Közben szemem egy képernyőre szegeződik, vagy egy nyomtatott betűkkel teli lapra.

...ha szívünket beleírnánk
a természet szívébe.

Ha hideg van, fűtök, ha meleg van, hűtök. Ha sötét van, felkapcsolom a villanyt, ha zavar a besütő nap fénye, akkor behúzom a függönyt. Ha éhes vagyok, kiveszek valamit a hűtőből, ha álmos, főzök egy kávé, és felöntöm dobozos tejjel. Ha kell egy új ruhadarab, boltba megyek érte, és bele se gondolok, hogy az a darab már körbejárta a világot...

Mikor jut eszembe a teremtet világ? Hol hozok döntéseket, a védelme érdekében? Időnként gondolok arra, hogy jó lenne a nappal kelni, és a napnyugtával letenni a feladatokat. Szezonálisát enni a kertből, és nem ingázni nap mint nap egy benzines fémdobozzal... de ez lenne a megoldás? Ide pottyantott a Jóisten, itt

van dolgom, ebben a társadalomban, ebben az élethelyzetben kell megtalálnom az utamat.

Ferenc pápa szilárdan hiszi, hogy ez mindenkinek a feladata: „Annak a hivatásnak a megélése, hogy védelmezői legyünk Isten művének, lényegi része az erényes életnek, nem valami szabadon választható feladat, s nem is a keresztény tapasztalat másodlagos szempontja.” (Laudato si’ kezdetű enciklika 217.)

Szerintem a legfontosabb, hogy megértsük, hogy mi, emberek is ennek a teremtet világnak a részei vagyunk. Akkor élhetünk jól-létben, szeretetben, lelki békében, ha elfogadjuk, a természet ritmusát, változásait, szeszélyeit. Amíg ez nem jön szívből, addig minden tett és cselekedet csak kötelesség vagy tudatos döntés. Ez persze nem baj, sőt nagyon felelős gondolkodásra vall, de sokkal többre jutnánk a teremtet világ védelmében, ha szívünket beleírnánk a természet szívébe. Dobogjon együtt a Földbolygó, a minket körülölelő, tápláló, elkápráztató komplex rendszerrel!

Örömeink

Tihanyi Mátvás

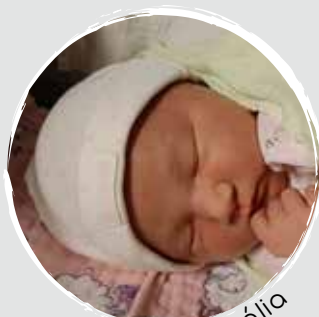
Csupor Johanna

Horváth Luca Éva

Pető Olivér

Rajna Rozália

Lipóczki Sámuel

Mester István

Bartal Dénes

Rizmajer Eszter

Tölfi Helga

Mosoni Kata és Szili Mátyi

Tűzszekerek

Bizonyára mindannyiunk vágya, hogy a sportesemények az igazságos versenyzésről szóljanak. Szép látni, amikor az ellenfelek egymással kezet fognak a megmérettetés előtt, és talán utána is, kifejezve a tiszteletet a nagybetűs Másik Ember felé. Így a sportversenyek nemes eszközök lehetnek a nemzetek közötti béke szándékának kifejezésében.

2024 a párizsi olimpia éve lesz, a sportkedvelők négyévenkénti svédasztala, ahol megannyi versenyzésnek, megmérettetésnek lehetünk tanúi, reményeink szerint mennél több magyar sikerrel, és megható fair play pillanattal fűszerezve.

Ha száz évet visszarepülünk az időben, szintén Párizsban találjuk

magunkat egy olimpián. A megtörtént esemény alapján készült filmben az olimpián két sportember, egy tehetséges, istenhívő misszionárius és egy gazdag kereskedő fiának vetélkedését követhetjük nyomon. Egyik oldalon megmutatkozik a szelídség, az alázat, az Istentől kapott talentumok kamatoztatása, másik oldalon a bizonyítani vágyás, a szorgalom és kitartó munka általi mindig jobbra törekvés. Mindkettőjüknek ugyanaz a céljuk: válogatottként országukat képviselve a legjobbnak lenni. A mai filmekhez képest talán kevés benne az izgalom, a látványos jelenet, ha azonban a lelkek rezdüléseit nézzük, izgalmassá válik a történet.

Tegyük fel a kérdést, ahogy schönstattban megszoktuk: Nekem mint kereszténynek, mint schönstattinak mit üzen a film? Mi jelentene számomra győzelmet? Vajon milyen áron szerezhető meg? Mit tudok én áldozni az én győzelmemért az életemben? Mi az, ami már sok? Tudja-e a szorgalom kompenzálni a tehetőséget? Megengedhető-e, hogy a tehetség tudatában a további munkát mellőzzem?

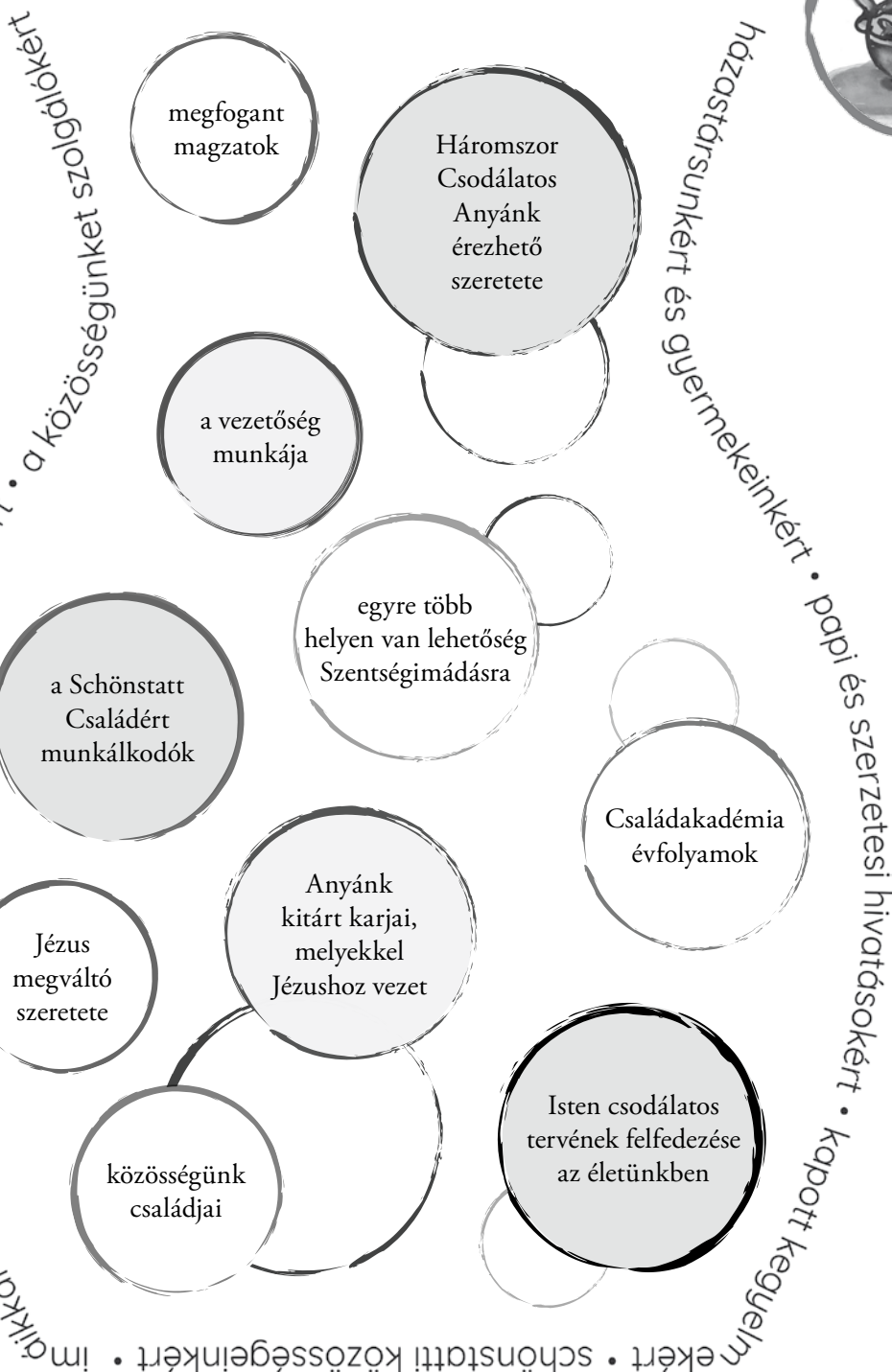
Ha emberi oldalról, egy oldalról megközelítve nem is látszik a megoldás, sokszor Isten egy másik emberen keresztül üzen. Vajon észreveszem, ha így tesz? Mindkét sportember a saját útját járja, nem jobb az egyik, mint a másik út. Vajon melyikük győz? Szükséges-e, hogy az életben mindig valaki győzzön?

Vannak-e az én életemben olyan helyzetek, amikor nehéz vállalni a hitemet? Éreztem-e már nehéznek a jó mellett dönteni? Előfordult-e már olyan, hogy tehetségesnek éreztem magam valamiben, de be kellett látnom, hogy „más az én pályám”?

Ahogy a filmben is, az életben is megmelengetik szívünket az emberi gesztusok. Hitünk mutatja a helyes irányt, de a döntés rajtunk áll.

HÁLA • HÁLA • VAN BORUNK • HÁLA • HÁLA

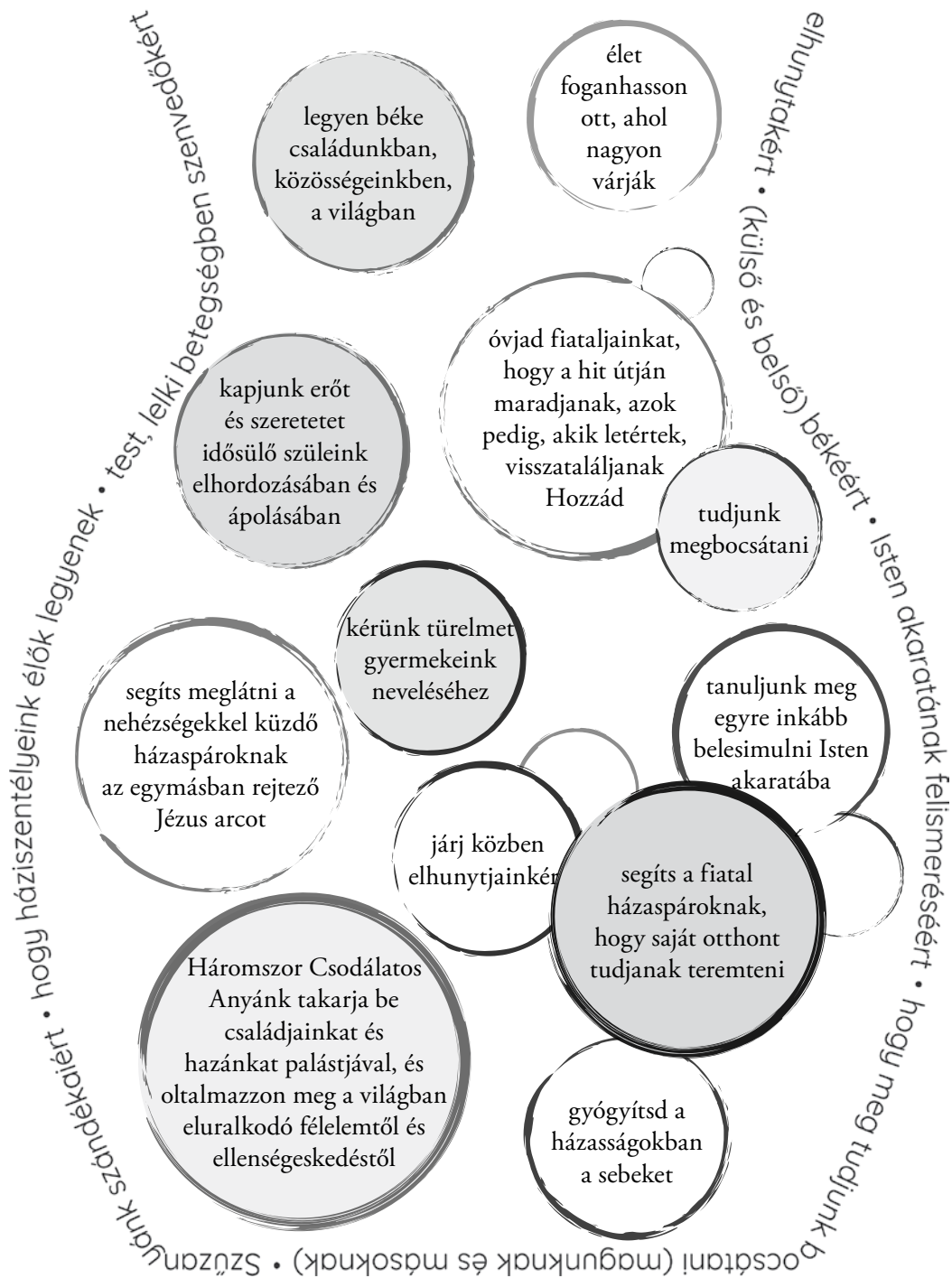

Ez a lap kivágható.

Van borunk!

KÉRÉS • KÉRÉS • NINCS BORUNK • KÉRÉS • KÉRÉS

Feláldozva

Évközben nem volt jellemző, de húsvét közeledtével egyre többször került sor a bárány beszerzésének körülményeire vonatkozó beszélgetésre a családi vacsoraasztalnál. Minden évben nagycsüttörtökön mentünk ki a vásárba, és válogattunk a fiatal bárányok közül. Nem egyszerűen csak egy állat levágására, hanem azzal együtt az ünnepre is készültünk. A húsvéti bárány, mint a kést szerszámként a kezükben tartó felnőtt férfiak, a szorgos asszonyok és a kíváncsiszkodó gyerekek által áldozattá vált állat különleges jelentőségű volt: megjelentünk benne mint Jézust feláldozók, ugyanakkor a húsából készült leves, a töltött bárány, a sült báránycomb, amit ételszentelésre vittünk a fonott kosárban a tojás, a kalács, a sonka és a bor mellett táplált is bennünket. Nem csak testben. Talán hasonlóvá akartunk válni az őszövétségi zsidókhoz, akik a bárány vérével megjelölt házaikban menekültek meg az ítélet elől. Vagy ha már nem tudtunk, vagy akartunk eggyé válni Vele a mindennapjainkban, így kívántuk magunkhoz venni és kicsit többé válni általa...Nem tudom, de az biztos, hogy a mai napig számomra a bárány mint konyhai alapanyag, igen különlegesnek számít.

A húsvéti menüben a húsok közül ma már népszerűbb a sonka vagy a szárnyas, mint a bárány, lehet, hogy ebben az ára is nagy szerepet játszik, de ha tehetjük, legalább ilyenkor áldozunk rá. Fogjuk fel áldozatként...

Az alábbi recept a nagymamámtól való, ettől el lehet térni ízlés szerint. Nekem az egyszerűsége tetszik, a kevés hozzávaló miatt a fiatal bárány íze érvényesül leginkább. A kb. 2,5 kg-os egész báránycombot tisztítsuk meg a faggyútól, majd sóval, borssal, zúzott fokhagymával és rozsmaringgal dörzsöljük be, és letakarva szobahőmérsékleten hagyjuk pihenni egy órát. 180 fokra előmelegített sütőben alufóliával fedve süssük 40 percig, majd 160 fokon süssük tovább még 40 percig úgy, hogy levesszük róla a fóliát. A sütőből kivéve pihentessük a megsült húst legalább negyedórát, majd szeleteljük és a szaftjával együtt tálaljuk.

Közben a langyos ecetes krumplisalátához fejenként három darabbal számolva héjában krumplit főzünk, ha annyira kihűlt, hogy még meleg, de kézben már tartható, meghámozzuk. Egy nagy tálba kokkára vágva beletesszük, sózzuk, borsozzuk, napraforgó-, olíva-, repce- vagy dióolajjal és almaecettel ízesítjük, elkeverjük vékonyra karikázott lila- vagy újhagymával, és a sült bárány mellé kínáljuk. Fenséges lakoma!

A magam részéről szívesen kortyolok hozzá egy tartalmas fehérbort, a Pannonhalmi Apátság Pincészet Hemina bora méltó társa lehet ennek az ünnepi ételnek.

v: <http://www.goodhousekeeping.com>

Gyerekszój

Hazaérünk az oviból, ahonnét a kislányom rendszerint becsomagolva hazahozza az uzsonnát. Ezek legtöbbször minimális plusz tápanyagot tartalmazó zsemlek, amiket aztán otthon kicsit „felturbózzunk”.

Juli most izgatottan tépi fel a szalvétát, szedi ketté a szendvicset, és hatalmas lelkesedéssel mutatja:

– Azta, Mama, odanézz! Margarin!!!

Esti imánál köszönünk: elmesélem, milyen jó volt betérni a karácsonyi vásárlások közepette a Mária utcai templomba.

Guffi: – Mária utca?? Fú, az nagyon schönstatti utca lehet!

A Thomas mesében megjelenik a dühös Kövér Ellenőr, négyéves lányunk felkiált:

– Mindjárt jön a Büdös Ellenőr!

Levi rám ugrik csuromvizes kézzel:

– Apa, érzed? Ilyen hideg a WC vize!

Ötévesem ma esti mondása:

– Miért kérsz imádságot? – kérdezem.

– Hogy a Misi NE legyen minden nap kamasz!

Esti imánál:

– Juli, te mit köszönsz a mai napból?

– Azt, hogy az oviban rendelkezhettem.

(Kicsit sokat forgattuk a napokban egy közkedvelt magyar mesekönyv-író nő könyveit.)

Hatéves kisfiunk elég izgága a misén, a kézfogásnál széles vigyorral meg rázza a kezem:

– Béka veled!

Fülébe súgom, hogy ahogy ma viselkedik, még inkább csak ebihal, mint béka és igyekszem csúnyán nézni.

Erre még szélesebb vigyor jelenik meg az arcán, és gömbölyödő pocakomra mutat:

– Nem, én már béka vagyok. Ő az ebihal!

Gyerekek a mai vacsinál:

G: Mázlista a Jóisten!

Zs: Miért?

M: Hát mert sosem hal meg!...

Mondjuk szegénynek nincs anyukája.

H: De hát ott van Mária!

Zs: Mária Jézus anyja.

H: De Isten és Jézus ugyanaz!

M: Akkor Jézus a saját jobbján ül??

Novemberben is minden hétfőgén voltak vendégek Óbudaváron. Több szövetségi évfolyam is találkozott – a negyedik évfolyam csodás kis parkot készített a nővér-apartman ablaka alá –, családakadémiás csoport is tartotta itt az első összejövetelét, családi találkozóknak is helyet tudtunk adni, és nagyon jól sikerült az önkéntes munkaszombat is a szövetség napján. Hűvös, de napos időt kaptunk. A férfiak lebontották a kápolna előtti sátrat, kiszedték a beteg tujákat, majd az asszonyokkal és gyerekekkel közösen sok kerti munkát sikerült elvégezni. Közben a gyerekek segítettek, játszottak, tüzet raktak és égették a gallyakat, fahulladékot. Ebéd előtt imára gyűltünk össze a szentélyben, majd sötétedés előtt befejeződött a munka. A jelenlevő szövetségi évfolyamok is beillesztették a hétfőgőjőükbe az önkéntes munkát, így nagyon látványosan szépült a télre készülő központunk környezete. Hálás köszönet mindenkinek! A következő lehetőség március 9-én lesz! Este 18 órakor pedig a második évfolyam vezetésével sokan imádkoztunk együtt a szentélyben.

...szállt fel az égbe
a korsóba dobott
kérések és áldozatok,
hálaadások füstje.

Decemberben egy 50. születésnap ünnepségnek tudtunk helyet és meleg vacsorát adni, s a Kentenich kis-egyetem diákjai is összejöttek egy rövid, de jó hangulatú hétfőgőre.

Nagyon köszönjük az adományt, ami a közösségünk özvegyei, a MenTAKör által szervezett hétfőgőre érkezett, könnyes szemekkel élhették át a résztvevők szentélyünk új nevének ezt a kézzelfogható megnyilvánulását. Az asszonyok által a szentélyben elhelyezett fehér rózsák még sokáig nem hervadtak el. December 18-án, a szövetség napjának imáján is gyönyörködhetnek bennük, akik eljöttek a kápolnába. Nagyon hideg este volt, a sötétben meghitten világított a kápolna előtti tűz, szállt fel az égbe a korsóba dobott kérések és áldozatok, hálaadások füstje.

Az új évben az előadói közösség találkozója nyitotta meg a tartalmas hétfőgők sorát, amit különböző szövetségi évfolyamok és a házigazdák találkozója, majd egy családakadémiás hétfőgő követett.

Újabb állami és egyházmegyei támogatással folytatni tudjuk az új szállás-épület építését. Jelenleg a villanszerelési munkák és a külső hőszigetelés felrakása van folyamatban, de elkészültek a gépészeti tervek, és a nyílászárókat is hamarosan be tudjuk majd építeni. Az új épületet július 6-án tervezzük majd ünnepélyesen átadni.

Hálásak vagyunk mindenkinek, akik imáikkal áldozataikkal hozzájárultak, hogy apostoli küldetésünkhöz ilyen fontos eszközt kap-hassunk. Bízunk benne, hogy közösen úgy tudjuk majd használni,

*hogy innen Anya dicsősége
majd elterjedjen világszerte,
hogy a szeretetfolyam árja
a hideg szíveket átjárja.*

Kápolna logó terv pályázat

A magyar Schönstatt Család, az V. szövetségi évfolyam rendezésében pályázatot hirdet „**EGYMÁSBA ÍRT SZÍVEK**” címmel az óbudavári schönstatt szentély névadó kápolnaünnepé kapcsán.

Pályázni a következő kategóriákban lehet:

- „Egymásba írt szívek” kápolna logó terv
- vers
- egyéb művészeti alkotás (fotó, dal, zenemű)
- gyermekrajz / festmény

A pályaművek beküldésének helye: egymasbairtszivek@schoenstatt.hu
határideje: **2024. március 18.**

A pályaműveket schönstatti tagokból összeállított szakmai zsűri értékeli és dönt a pályázat nyerteseiről.
A pályaművek kiállítása, valamint díjazása: **2024. április 6.**

Nyeremények: Minden pályázó kap ajándékot. A díjazottak külön jutalomban is részesülnek!

Rajzokat/festményeket szkennelve, jpg formátumban, legalább 300-600 dpi felbontásban kérjük elküldeni, feltüntetve az alkotó nevét és életkorát!

Ha elektronikus formában nem továbbítható, akkor legyenek szívesek az óbudavári irodába eljuttatni a pályaműveket!

Egymásba írt szívek
KÁPOLNAÜNNEP
CSALÁDI NAP

2024. ÁPRILIS 6.

Kávéház

**Házaspárok útja
végigjárásának lehetősége**

Zenés dicsőítés

Kiállítás

Családi akadályverseny

**Ínycsiklandó
gyermekfoglalkoztatás**

Idegenvezetés a kápolnában

Díjátadó

PROGRAM:

**Egymásba írt szívek előadás -
Gertrud-Maria nővér**

Ebéd

**Könyvbemutató beszélgetés
Egy élet a vulkán peremén című kötetről**

**16:00 Szentmise
Mogyorósi Ányos OSB atyával**

Előadói töltekezés Óbudaváron

Vágyódunk a tökéletes odaadás és a tökéletes továbbadás után.

Az előadó házaspárok számára igen jól kezdődött a 2024-es év, tudniillik rögtön az első hétvégén Óbudavárra mehettünk. Az elmúlt években Anna és Bálint már több alkalommal szervezett különféle találkozokat, ahol mi, családnapos előadó házaspárok találkozhattunk egymással. Örömmel tapasztaljuk, hogy miként formálódik mély és megtartó közösséggé munkacsoportunk. Az évkezdő találkozónk amolyan „wellnesshétvégék”, ahol inkább a töltekezés, a tapasztalatcsere a mély beszélgetések és egymás jobb megismerése, gazdagítása a cél. Péntek este, miután a kápolnában üdvözlöttük a Szűzanyát, ahogyan az számos schönstatti eseményen szokás, mi is elmeséltük egymásnak az elmúlt időszak örömeit és nehézségeit. A szombati nap nagy részében az „Egymásba írt szívek” gondolatáról elmélkedtünk. Kentenich atya írását elemeztük az atyatanulmány módszerével, melynek során számos értékes gondolattal gazdagítottuk egymást. Megpróbáltunk közelebb kerülni az inscriptio gondolatához, „az egyik szív tökéletes beírása a másik szívébe”. A „szív” szimbólumának mélységeiről és magasságáról tanulhattunk az Atyától. „Szeretnénk tökéletes eszközök lenni! Vágyódunk a tökéletes odaadás és a tökéletes továbbadás után.”

Délután ellátogattunk Tihanyba, ahol az apátságban Gellért atya várt minket. Nagy szeretettel beszélt nekünk a gyógynövényekről és a belőlük

készített teák titkairól. Természetesen meg is kóstolhattuk a rétek, mezők kincseiből készült főzeteket, amelyek a kinti jeges-fagyos szelek mellett különösen melengetőek voltak. Napunkat a bencés közösséggel együtt elmondott vesperás koronázta meg. Megrendítő belegondolni abba, hogy itt, közel ezer éve minden nap felhangzik az idő megszentelésének imája.

Az esti órákban arról beszélgettünk, hogy kit hogyan érint meg

kápolnánk megnevezése, az „Egymásba írt szívek” mondata. Ezt követően mindannyian örömmel és hálatelt szívvel hallgattuk Bálint beszámolóját az óbudavári központ fejlődéséről. József atya szentmiséin mindkét nap részt vettünk. Gergő és Tamás oly lelkesen kísérték és vezették az énekszót, hogy 20-20 pirospontot is kiérdemeltek az atyától.

Mindig, amikor elhagyjuk Óbudavárt, még sokáig zeng bennünk Kentenich atya sóhaja „Az egész világ váljon Schönstattá!” Oly jó lenne, ha az Egymásba Írt Szívek Kápolnájának békéjét hordoznánk otthonunkban, munkahelyünkön, a nagyvilágban!

Pécsi Rita Micimackóval Schönstattban

A schönstatti életünkben és Kentenich atya organikus pedagógiájában készséggé fejlesztettük már, hogy még a szokásos, mindennapi, pici örömeket is újra- és újraélvezzük az utóízlelésben. Hát még azt a se nem kicsi, se nem szokásos örömet, amit októberben kaptunk!

Egy magyar előadót hívtak meg Schönstattba a német mozgalom éves jelmondatához kapcsolódó „Bizalom – a repedésekben teret teremtesz” című nemzetközi konferenciára közvetlenül a magyar Organikus Pedagógia-Konferencia után, amikor is Schöstattból érkezett hozzánk előadó Doria nővér személyében. 2023. október 21-én az összegyűlt mintegy háromszáz vezető előtt Pécsi Rita beszélt az organikus pedagógiáról. Ugye milyen szép és büszkeségre okot adó dolog, hogy mozgalmunk központjában éppen arra kíváncsiak, hogyan is hangzik *magyarra fordítva* Kentenich atya pedagógiai üzenete?

Rita közkinccsé vált példákat hozott: a bibliai „új bort új tömlőbe” hasonlat mellett a *Micimackó*ból vett egy idézetet: „Az a nap legjobb része, amikor te meg én mi leszünk.” Ezen túl „hungarikumokkal” is szemléltette mondanivalóját. Rögtön a cím Fodor Ákos költő „Repülj hajóm, nincs víz!” sora volt,

.....

Az a nap legjobb
része, amikor te meg
én mi leszünk.

.....

Kép forrása: www.schoenstatt.de

amelyet így értelmezett: „Nem hiszem, hogy szükséges magyarázni, miért és milyen mértékben nincs víz, nekünk mégis tovább kell haladnunk előre. Repüljünk!” Később pedig Weöres Sándor számunkra klasszikus, új fülnek pedig újszerű – mondatát idézte: „Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra”, ami úgy (is) érthető, „hogya mit is jelent a spirituális intelligencia. A személyiség minden ereje, úgy az IQ mint az EQ, egyesül és együttesen hatnak, mintegy a személy iránytűjeként. Schönstattban a személyes eszménnyel beszélünk. Ez integrálja a személyiséget, úgy hat, mint a mágnes a vasreszelék között. Minden apró részletet összegyűjt egy eredeti formátum köré. Ez Isten eredeti elgondolása rólam.”

Persze akár „az érzelmi háló mint a pedagógia C-vitaminja” is értelmezhető magyar találmányként, mivel maga a vitamin felfedezője is Szentgyörgyi Albert magyar tudós volt... Ez az érzelmi háló magába foglalja az érzelmi képességek mellett a motivációt, a lelkesedést, a játékosztont stb., ugyanakkor a szociális képességeket is, mint empátia, tolerancia, együttműködés. A személyiségfejlődés 80%-a ezen a területen található. Az érzelmi intelligencia nem fejleszthető magyarázat és belátás által. Amikor a szülők „prédikálnak”, hogy miként kellene a gyerekeknek viselkedniük, legjobb esetben is csak idomítanak. Ezzel ellentétben az EQ érzelmi tapasztalattal, átélt élménnyel, azonosulással bontakozik ki. Az idegrendszerben gyakrabban átélt élmények erősebb szinapszisokat hoznak létre. A schönstatti kötődés-pedagógia is például ennek biztosít teret. Az organikus szeretet, mely átöleli az egész embert, nemcsak a kellemes részletek iránt fogékony, ahogy az egy akkád táblán is olvasható: „Akit szeretek, annak az igáját is hordom.” Az élet sok ilyen „edzőtermet” kínál fel, hogy ezt a fajta szeretetet eddük. Szánjunk időt a kapcsolatainkra! Végezetül Rita arra hívta meg a hallgatókat, „hogya ízlelgessük az új bor ízét minél gyakrabban a mindennapjainkban. Amilyen gyakran csak tehetjük, gondolkodjunk, szeressünk organikusán, és mindezt minél változatosabb formában. És hisszük, hogy ez kiműveli az új tömlőt is.”

Az eseményről német nyelvű összefoglaló is jelent meg a német Schönstatt Mozgalom honlapján,
<https://www.schoenstatt.de/de/news/6277/112/Zuversicht-in-den-Rissen-schaffst-du-Raum.htm>, amelynek részletei Hubbes Emese fordításában olvashatók jelen cikkben.

Kirándulással kezdtük az új évet

A pécsi régió schönstatti családjainak január 6-ra közös kirándulást terveztünk, amire Reményi Juditot és Lacit is meghívtuk. Örömmel mondtak igent a felkérésünkre, hogy jobban megismerhessék a pécsi családokat. Vízkereszt napján Pécsett az Ágoston téren először egy szentmisén vettünk részt, majd autókkal felmentünk a Mecsekbe. A Keresztkunyhótól indultunk a nagyjából 6 kilométeres körtúrára, amit előre az egyik tájfutó társunk tervezett meg. A még téli álmát alvó mecseki természet jó lehetőséget kínált a beszélgetésekre. Bár végig lógott az eső lába, kirándulásunk két órája alatt nem áztunk meg. Kicsi, de lelkes csapatunk abban maradt, hogy legközelebb egy medvehagyma szedő túrán találkozhatnánk.

Nocsak, nocsak... – Mi mindenre jó a CSAK!

Ha a fő motivációt kell megneveznem, ami a családakadémiai képzés elvégzéséhez vezetett minket, ezt írnám: Sorban mentek tönkre a házasságok, családok körülöttünk. A válásokhoz vezető okok között pedig azt láttuk, hogy a problémák, amik idáig vezetnek, legtöbbször nem különböznek azoktól a „hétköznapi” problémáktól, melyekkel mi magunk is küzdünk. (A férfi, női különbségeink, a személyiségbeli eltéréseink, anyagi terheink, a munka és a magánélet egyensúlya, a gyermeknevelés, az áldozatvállalás és ehhez

hasonlók.) Szerettük volna megtanulni jobban átadni tapasztalatainkat és megoldásainkat, melyeknek köszönhetően sok nehézségen átjutottunk már, és közösen megerősödve mentünk tovább.

Ha azonban beismerem a csupasz valóságot: Ezt a képzést inkább én, a feleség akartam. Férjem inkább „nyugalomra” vágyott volna. Bennem azonban volt egy erős érzés, hogy a schönstatt lelkületben, pedagógiában szeretnék jobban elmélyülni. Ezt az indíttatást nem szerettem volna „kivinni” a családból, mint egy egyéni célt. Így hát megörültem, hogy a Családakadémia keretein belül mindezt a férjemmel és a gyermekeinkkel együtt csinálhatjuk.

Nehezen és kétségekkel telve indult a képzés számunkra. Gyermekeink 6, 4 és 2 évesek voltak. Éppen túl voltunk a covidos időszakon, egyedül 3 aprósággal, néha munka nélkül, néha home office-ban, folytonos változtatások mellett. A képzések hétvégéire veszekedések árán jutottunk el. Minden alkalommal feltettük a kérdést (vagy épp odavágtuk), hogy valóban kell-e ez nekünk. De ott rögtön minden átalakult! Rengeteget fektettünk bele, viszont annál is többet kaptunk vissza! Feltöltöttek minket az előadások, a megosztások, a kötetlen beszélgetések, az imák, a szentmisék, a gyermekek boldogsága, barátsága. Ahogy (együtt) nőttek a gyermekeink, úgy jöttek ők is egyre szívesebben. Mi is egyre jobban tudtuk elengedni magunkat, és átélni az ottani élményeket.

.....

Majd újra áldozatot hozni érte, hogy újra megtörténhessen.

.....

Egész jól belejöttünk, mire eljött a második év az új kihívásokkal. Egyrészt munkásabb volt, nekünk kellett létrehozni a töltekezéshez szükséges „muníciót”, másrészt házaspárként együtt kellett dolgoznunk, ami még annál is nehezebben ment, mint amennyire gondoltuk. (Még most is nehezen megy.) Ugyanúgy voltunk, mint a hétvégékkal, nehéz volt a kezdet, az oda vezető út, de az eredmény, sőt már maga a folyamat is mindig (nagyon) kárpótol minket.

Nehéz megfogalmazni azt a *valamit*, ami egy-egy ilyen hétvégén, nyári héten, az együttlétben, majd a saját előadásaink során létrejött. Talán kis csodáknak vagy a Szentlélek jelenlétének nevezhetnénk. Nem tudom. De nem is kell tudni, csak beengedni, átélni. Majd újra áldozatot hozni érte, hogy újra megtörténhessen.

Jó volt, hogy 2 éven át egy támogató csapat állt mellettünk. Nem is tudnak róla, de sok kétségen és nehézségen segítettek át minket. Néha egy előadásban hallott mondattal, egy-egy szóval vagy csupán a jelenlétükkel. Úgy,

ahogy voltak. Egyben. Vagy épp külön-külön. Hiányoznak. Jó, hogy – ha rövid ideig is – de az életünk részei voltak. A kapcsolatok megmaradnak, de most már magunk megyünk tovább az úton, és próbáljuk közvetíteni azt, amit kaptunk, hogy mások is részesedhessenek benne. Amikor elbizonytalanodunk, eszünkbe juttatjuk saját előadásunk címét: „Bízzál benne!”

Mater habebit curam. Az anya gondoskodni fog mindenről.

Inscriptio perfecta cordis in cor

Szorongtam. Az utóbbi években sokszor és sokat.

A világ eseményei miatt, az ebből adódó körülmények miatt, hol a munkahelyem és az anyagiak miatt. Előfordult az is, hogy a kapcsolatok miatt volt nyomasztó érzésem. A féltés, aggodás, mi lesz a gyerekekkel, a férjem egészségéért az oltások után. Bizonytalankodtam mint feleség, mint anya, és a munkahelyemen is többször forgattam magamban a gondolatot, vajon mennyit érek én, mennyit ér a munkám. Ki vagyok, és ki szeretné lenni? Biztosan hosszan folytathatnám még a sort...

A 2023. évben valami megváltozott. Többször próbáltam visszanézni és megtalálni, hol történt, mi történt. Nem tudok konkrét pontot mondani.

Talán az a felismerés segített, hogy nem nekem kell irányítanom, vagy a férjem, aki mélyen imádságos emberré vált. Eddig úgy éreztem, inkább én hordozom őt, most pedig tapasztalom, hogy az Ő szívében én is ott vagyok Isten előtt.

Talán az, hogy elkezdtük komolyan venni a Szűzanyának tett szeretetszövetségünket. Nem lettünk tökéletesek, hibázni is hibázunk... mégis Mária az, aki végtelen szeretetével szívébe fogad minket, az életünket, a botlásainkat, a sebeinket és nem utolsósorban a legrejtettebb vágyainkat is! Mária szívében lenni számomra békét és bizalmat jelent. Lassan minden szorongásomra és bizonytalanságomra válaszok születtek.

A szívbeli közösségről Kentenich atya így ír:

„Máriának elsősorban szívünkkel szeretnénk magunkat felajánlani és odaajándékozni. Az akaratot, az értelmet és az emlékezetet meghaladó egyesülésre vágyódunk. Nem elégszünk meg pusztán akarati közösséggel. Kimondottan szív-közösségre törekszünk, a szívek összeforrasztására. Célunk: »Inscriptio perfecta cordis in cor« – az egyik szívnek tökéletes beírása a másik szívébe.”

Kivel lehet egybeírva a szívem?

Kinek a szívét szeretném a szívembe írni?

Kinek a szívében szeretnék én is otthonra lenni?

Mióta tudatosan figyelek, észrevettem, hogy minőségi változáson mentek keresztül a kapcsolataim. Mélyen a szívemben is hordozom a gyerekeimet, és amikor huncutkodnak, ez a belső mély szeretet erősebb, mint a hirtelen haragom.

A reggeli ébredés kifejezetten nehezen megy. Kifejlesztettem magamban, hogy amint kinyitom a szemem, rögtön elmondom a szeretetszövetség felajánló imáját. Ilyenkor még nincs, ami megzavarjon, vagy elvonja a figyelmem. A Szűzanya szívébe ajánlom magam egész napra. Családcsoportunkban egy édesanya mesélte, hogy ő ezt a felajánló imát a gyermekei nevében is el szokta mondani.

A kegyelem működik. Az elmúlt félévben legtitkosabb vágyaim váltak valóra. A szívemet kellett nagyra nyitni, hogy befogadjon, és hagyni, hogy engem is befogadjanak, és ott legyen a szívem a másik szívében.

Mária szívében lenni
számomra békét és
bizalmat jelent.

Mit gondolsz a nőiességről

A lánymozgalom jelmondatához kapcsolódva idén is készül „Lányok könyve”, amiből egy-egy írást az Oázisban is megosztunk. A nőiség, nőiesség témakörében, azonos kérdések mentén beszélgettünk három, különböző életszakaszban lévő nővel. A beszélgetéseket egy háromrészes sorozatban osztjuk meg Veletek. Sorozatunk harmadik részében egy édesanyával beszélgettünk.

Az első kérdésem, hogy melyik tulajdonságod, értéked az, amit a legfontosabbnak tartasz nőként?

Bennem sok olyan tulajdonság felvillant, ami szerintem nagyon a velejét képezi. Végiggondoltam már gyerekkoromtól kezdve, és számomra a gondoskodás a legfontosabb. Van egy húgom, és vele ezt a fajta kapcsolatot megélve, majd végiggondolva az azutáni életemet, a gondoskodás az, amit kiemelnék, ami leginkább végigkíséri női életemet. Gondolok itt a barátnőként és a családban gyerekként, nővérként, aztán természetesen feleségként, anyaként és más kapcsolataimban is az odafigyelés nyitottságával és szükség esetén válaszával forduljak embertársaim felé. Ez mind a gondoskodás része. Számomra ez a nőiesség egyik fő eleme.

Van olyan dolog, amit nem szeretsz abban, hogy nő vagy?

Visszagondoltam a fiatalkoromtól egészen a mostani életemig, és igen, volt olyan életszakaszom, amikor nehézséget okozott a női létem. Megkérdeztem magamtól, hogy ez miben állt. Amikor egy fiatal lány keresi a helyét, akkor van valamilyen hiányérzete. Nekem sikerült egy rendkívül jó férjet kapnom, így nagyon teljes házasságban élek. A női létem ebben teljeseedik be. Így én nem érzem a női lét defektjeit. A küzdelmeit igen, azok minden napban megvannak, de ezek teljesebbé teszik, érelik az embert.

Ha egy napig férfi lehetnél kipróbálnád?

Én ettől a kérdéstől elborzadok, nem szeretném kipróbálni. Minden olyan idegen lenne, külsőleg és belsőleg is.

.....

A nőiesség akkor kezd felragyogni valakin, amikor az életet tudja közvetíteni.

.....

Szerinted mi az, amitől egy nő nővé válik, amitől a kisugárzása nőies lesz?

Szerintem azt, hogy nőnek vagy férfinak születünk, nem választhatjuk meg, akkor sem, ha most a gender ideológia betört az életünkbe, és sajnos sok helyen halljuk. Az, hogy valaki nőnek születik, még nem azt jelenti, hogy nőies. A nőiség akkor kezd felragyogni valakin, amikor az élet felé tud nyitni, az életet tudja közvetíteni. Amikor a gyümölcsözősége a nyitottsággal karöltve áttör a zárt felületen. A nem-öncélúság, a nyitottság, a befogadás, az élet szolgálata az, ami a női létet teljessé teszi.

A hétköznapiakban miben éled meg azt, hogy nő vagy?

Feleségként és anyaként folyamatosan a női lét előbb említett küzdelmeit élem meg. De valójában a férjemmel töltött kedves percekben, a férjem bókjaiban is megélem azt, hogy nő vagyok. De abban is, hogy kicserélek egy pelenkát, átnézem a gyerekek háziját vagy kipucolom a sáros cipőket.

Mi az, amit úgy érzel, hogy női létedből fakadóan tenni tudsz vagy tenned kell másokért?

Egy schöntatti előadásban hallottam, hogy egy nő gyökeret és szárnyat is kell, hogy tudjon adni. A másokhoz való odafordulás, a remény közvetítése nekem nagyon fontos. A gyökérnek olyan szinonimái vannak, mint a biztonság, gyengédség. A szárny pedig remény, jövő. Bármilyen emberi kapcsolatban mindkettő együtt fontos, és bele lehet vinni távoli és közeli kapcsolatokba is. Egy nő mindig valahogy támaszt ad. És szerintem ez már nem megy hitélet nélkül, a Szűzanya nélkül.

Mit teszel tudatosan az otthonosság megteremtésért?

Sok minden ösztönösen jön, mint anyának és feleségnek. De végül jóformán minden tudatossá válik. Tudatosan teszek fel egy képet a falra, tudatosan alakítom ki az emeletes ágyak elrendezését. Mindent át kell gondolni, előre meg kell tervezni. Jön az emberből valamilyen ösztönös gondoskodás, de az összes többi tudatos. A férjemtől tudatosan kérdezem meg, hogy mi volt ma, és tudatosan hallgatom végig, és ha elmulasztom, érzem a hiányát.

Mikor született meg benned az a vágy, hogy anya legyél?

Én nem mondom magamról, hogy őszanya típus vagyok, nem is így neveltek. Sokáig a gyermeki létben éltem, későn érő típus vagyok. Amikor már férjhez

mentem, a férjem nagyon elkezdte építeni a karrierjét. És akkor eljött egy pont, amikor éreztem, hogy itt az idő, most azonnal anyának kell lennem. Fényes tavaszi nap volt, talán húsvét környékén, még a ruhámra is emlékszem, amikor jött egy nagyon határozott érzés, hogy nekem anyának kell lennem.

.....

...azt éreztük, hogy a Szűzanya ölében Jézus nem is Jézus, hanem mi vagyunk.

.....

Mit jelent számodra Mária?

A Szűzanya gyerekkoromban nagyon erősen jelen volt az életemben nagymamám által. Nagyon sokat mesélt róla, és együtt imádkoztunk. Aztán egyszer csak eltűnt az életemből. Fiatalkoromban nem volt jelen, mert református iskolába jártam, ahol nagyon sok más hatás ért. És egyébként a férjem is felnőtt megtérő. Aztán Óbudaváron találkoztam vele újra. Ott gyermek voltam, az első érzésem a védelem, az oltalom volt. A gyermekségemet találtam meg újra mellette. És azóta az ő tulajdonságait, szépségét napról-napra találok meg, és épül újra bennem.

Mit találsz a legpéldaértékűbbnek Mária cselekedetei és tulajdonságai közül?

Amikor ezt az interjút készítjük, december 8-a van, a Szeplőtelen Fogantatás ünnepe. Máriának a tisztasága az, amit mi soha nem érünk el, de nagyon vonzó tulajdonsága számomra. És amit még kiemelnék, az a bátorsága.

Ki a példaképed?

Nekem igazából nem volt konkrét példaképem. Olyan ember van, aki végigkísér az életemen, és nagyon sok mindent köszönhetek neki. Megtanultam, hogy nagyon sokat lehet egymástól tanulni, ezért ez „A példakép” bennem összeadódik sok emberből, barátnőkből, szobatársakból, szentekből, óvónéikből, tanítónénikből. Egy-egy tulajdonság ragad meg, és ezek egy példaképpé válnak, de ez nem egy személy. Szerintem a tudatos másokra figyelés a legfontosabb, és annak a felfedezése, hogy a másik mivel képes húzni engem a jó irányba.

Ki a legfontosabb nő az életedben?

Itt mindenképpen a két édesanyámat emelném ki. Az egyik a Szűzanya, az égi édesanya, a másik pedig az anyukám. A közelségük talán sokszor nehezíti az értékességük értékelését, de amint valami picit billeg, megtalálom bennük az erőt, mindig tudok beléjük kapaszkodni.

A lánymozgalom idej jelmondata: „Öledbe fogadtál, fényed megújít”. Melyik része áll hozzád a legközelebb?

Nekem igazából ez teljesen egy, egy dolgot jelent, az óbudavári Szűzanya képet. Amikor először voltunk ott, és ránéztünk a képre, majd többször ránéztünk, azt érzetük, hogy a Szűzanya ölében Jézus nem is Jézus, hanem mi vagyunk. Amikor a képet itthon megforgattuk, és láttuk, hogy a hátuljára rá van írva, hogy a képen Jézus helye a te helyed, egészen meglepődtünk. Ez a jelmondat a Szűzanyával való kapcsolatot teljesen leírja, mert az ölébe fogadott, és a fénye valóban megújít. Ez a jelmondat nagyon szép.

Fontosnak tartod a nőktől nőkről nőknek témákat, beszélgetéseket?

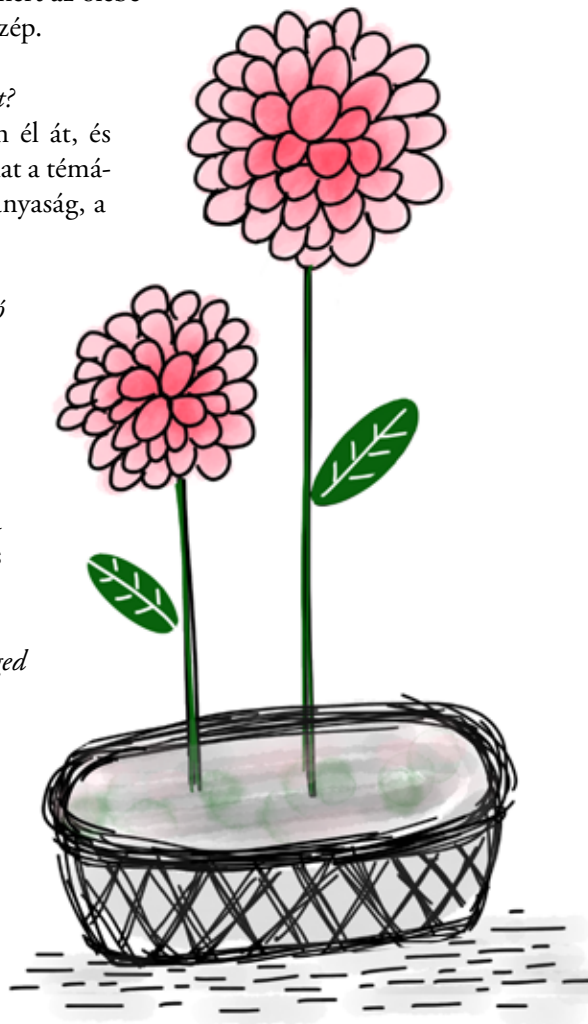
Igen, nagyon. Vannak olyan dolgok, amiket egy férfi sosem él át, és ebben a sorstárs a másik nő. Különösen fontosnak tartom azokat a témákat, amik valóban a női létet érintik. Ide tartozik például az anyaság, a szexualitás, a feleségként való élet.

Mi az, amit tabunak érzel a nőiség kapcsán, de úgy gondolod, jó lenne róla beszélni?

Szerintem a világ nagyon sokat változott. A szexualitás az, amiben még mindig marad egy olyan titok, amiről nagyon nehéz beszélni. Akinek meg ez túl könnyen megy, nem arról beszél, amiről kellene. Én most így többgyerekes anyukaként, amiről többet beszélnék a lányokkal, fiatalokkal, az a gyerekvállalás, annak a nehézségei, a határa, a tudatossága és a szélsőségei.

Ha egy attribútumot, szimbólumot kéne választanod a nőiességed jelképeként, mi lenne az?

Fészek. És a fészek nem egy szép dolog, de ahogy az élet halad előre, azt látom, hogy a nőiség külső szépsége belső szépséggé teljesedik. És egy negyven feletti nőben ez a fészek szimbólum helyet kap. Én már el tudom viselni, hogy magamra mint fészek tekintek. És mint mondtam, a női létben a gyökeret és szárnyat adni feladat erősen benne van. Ezt nekem a fészek szimbolizálja. Az otthont és az onnan való elengedést. A jövőt és az örökkévalóság felé való engedést szimbolizálja.

Maria levantou-se – Mária felkelt, és sietve elindult

(folytatás)

Az előző lapszámban beszámoltunk a lisszaboni Ifjúsági Világtalálkozó schönstatti fiú és lány előtalálkozóiról, most olvashattok az utazás második feléről. Tízen tartoztunk a magyar schönstatti fiatalokat képviselő csapathoz, ebből a perspektívából, az így szerzett megéléseinkről mesélünk. (Ha minél teljesebb képre vagytok kíváncsiak, érdemes az előző Oázist elővéve, egymás után olvasni a két részt!)

Isten jó, Isten gondoskodik, Isten terve egy személyes szeretet-terv számunkra, a legjobb, még ha néha a mi tervünk más is, vagy ha nem látjuk épp a következő lépést. Az IVT fő megélése ez számomra – de hogyan tapasztaltam mindezt?

A főtalálkozó alatt schönstattiként jártuk a várost, a magyar katekéziseken is mindig lelógattuk a karzatról magunk előtt a schönstatti zászlót: kis csapatunk lelkesen képviseltette magát. Még a spontán kialakult „magyar party” is hozzánk köthető, amit a Portugál–Magyar Együttműködés Egyesület vezetője, „Marci” szervezett egy este, Lisszabon legszebb helyén álló házában. Nem túlzás azt mondani, hogy hihetetlen volt ott lenni 40-50 magyar fiatallal a pazar kilátással bíró tetőterazon, és a házigazda kíváncságra énekelni egymás után az *Érik a szőlő*t, majd a régi magyar himnuszt...

Egy este hazafelé, a tömött metrón megszólított egy francia férfi, hogy látja, magyar pólót viselek, lefothozhatja-e egy magyar barátjának. Majd még tovább beszélgettünk, meséltünk a legszebb IVT-s élményeinkről. Persze szóba került, hogy Schönstatthoz tartozunk, mire ő előhúzott a zsebéből egy kis zarándokszentélyt... Megindító volt, ahogyan őszintén elmesélte a saját, egészen személyes kapcsolódását a mozgalomhoz és a Szűzanyához, ott, a metrón.

Mivel Magyarországra visszafelé ketten a vonatozást választottuk, még tovább tarthatott az IVT élménye schönstattiként. Bár eredetileg nem terveztük, meglátogathattuk

a madridi szentélyt, és a stuttgarti schönstatt-központ vendégszeretetét is élvezhettük egy éjszakára. Isten terve néha egészen más, mint amit mi elképzelünk, de a legjobb a számunkra!

Czigányik Lidia

Az Ignis, a schönstatti fiúk aveiroi előtalálkozója után a lánymozgalommal közös fatimai zarándoklatra indulhattunk. Különbszokkal utaztunk a szomszéd faluig, hogy onnan többszáz fiú, a 35 fokok portugál nyárban, egy-két hegyen keresztül gyalog éadjuk el a zarándokhelyet. (Mintha csak fiútáborban lettünk volna...) A hosszú út sok szép beszélgetésre, imára adott alkalmat. Be kell valljam, hogy addig a napig nem szívesen imádkoztam a rózsafüzért, aznap azonban... összeverődöttünk egy ötös csapatba gyaloglás közben, négy különböző anyanyelvvel (angol, spanyol, német, magyar), és tizedenként felváltva imádkoztuk. Csorgott rólunk az izzadság, fogyott a vizünk, ahogy kaptattunk felfelé, de folytattuk, és talán mindannyian azt éreztük: ez most jó.

Lisszabonban az egész héten programok sokasága várt ránk, elsősorban a Szentatya látogatása köré szervezve, engem azonban a schönstatti programok érintettek meg mélyebben. A lisszaboni szentélybe majdnem minden este betértem, nagyon jól esett a napközbeni pörgés, tömeg, fejkapkodás után megállni, elidőzni, töltődni, s otthon lenni. Életem legszébb szentségimádási élményét is így szerezhettem meg: egy spanyol csapat vezette az imát, gitároztak, énekeltek, én azonban egy szót sem értettem – és pont ez segített az elmélyülésben. Innen is köszönöm nekik a szép szolgálatot!

Ha már zene és schönstattiak: tegye fel a kezét, aki látott már zenélő schönstatt-atyát! A találkozó hivatalos programjai között szerepelt az atyák koncertje is, amelyen rengeteg fiatal és atya összegyűlt: legalább tízen, köztük Gergellyel, színpadra is álltak. Lengtek a kisebb-nagyobb schönstatti zászlók, MTA-képek és zarándokszentélyek: teljes mértékben egy közösséggé váltunk fiatalok, kispapok, atyák: schönstattiak. Boldog voltam, hogy egy-két dalt ismertem, boldogan ugráltam a mellettem állókkal, és boldogan szaladtam a koncert után a szentélybe, letenni azt a túlradó örömet, amit azon a délutánon kaphattam.

Az Ifjúsági Világtalálkozó végéből még egy élményt szeretnék feleleveníteni. A szombati zárómise előtt vagy másfél millió emberrel kint virrasztottunk a város szélén (férfiasan be kell valljam, hogy én azért egész korán elaludtam...), majd onnan tértünk vissza Lisszabonba, a nyár egyik legmelegebb napján. Órákat gyalogoltunk a tömegben, a forró betonra tűző napon, míg találtunk egy talpalatnyi árnyékot a magyar csoportunknak néhány fa alatt. Ahogy ott éledeztünk, megszólított minket földszinti ablakából egy portugál néni. Kézzel-lábbal, angol, német, sőt olasz nyelven is próbálkoztunk megérteni egymást, aminek a vége az lett, hogy nemcsak megtöltötte a kulacsainkat, de több kiló gyümölcsöt is ajándékozott nekünk.

Ez a találkozás foglalja össze számomra legjobban a Portugáliában töltött időnket: váratlanul szép találkozások, gondoskodó szeretet, egymáshoz fordulás, Istenre hagyatkozás. Ő valóban úgy táplált bennünket, mint az ég madarait s a mező virágait – és nem csak kenyérrel!

Szabó Jakab

Beszámoló a Lánymozgalom újjelmondatáról

Az idei év jelmondata: Szolgáló szívünk teljesen a Tiéd! A jelmondatot az őszi zsinaton választottuk meg. Összesen öten vettünk részt rajta. Hogy őszinte legyek, engem kezdetben zavart, hogy nem képviseljük többen a lánymozgalmat, de mint mindig, most is bebizonyosodott, hogy a Szűzanya velünk van, és minden pont úgy történik, ahogy annak lennie kell. Nagyon jó hangulatú, családias zsinat volt, és úgy gondolom maroknyi létszámunk ellenére olyan mondatot sikerült választani, ami az egész lánymozgalomnak szól.

A mondat öt fő oszlopon, öt fő értéken áll. A *Lányok könyvében*, mint minden évben, most is hosszan kifejtjük majd ezeket a számunkra fontos irányvonalakat, ezért most csak röviden szeretnék írni arról, hogy „*Szolgáló szívünk teljesen a Tiéd!*” A mondat megválasztásánál nagy hangsúlyt helyeztünk arra az elköteleződésre, amit Mária felé teszünk a szeretetszövetség által. A Jóisten és a Szűzanya szolgálata megmutatkozik abban, ahogy a mozgalomban az egyének egymás iránt és Schönstatt iránt is elköteleződnek, építik, támogatják a közösséget jelenlétükkel, munkájukkal. A lánymozgalom lányai hordozzák egymást, szívszentélyeik összekapcsolódnak. Ebben számunkra a Szűzanya a példa, akinek követni akarjuk életszentségét, és hozzá hasonlóvá kívánunk válni. A lánymozgalom újult erővel néz a jövőbe. Fontos, hogy legyenek terveink, vízióink és nyitottsággal építsük a jövőt.

.....

Szolgáló szívünk
teljesen a Tiéd!

.....

„Helyet kaptam a szívedben...”

.....
...az új ismeretségek
egyre inkább
elmélyültek, helyet
kaptak a szívemben.
.....

Talán ez is lehetne a címe a gyakorlatomnak, ami 2021 augusztusától 2023 augusztusáig tartott. A Stuttgart környéki fiúmozgalmat kísértem ebben a két évben, valamint a német schönstatti ifjúsági találkozó (Nacht des Heiligtums) szervezésében vettem részt. És noha a gyakorlatom elsősorban Dél-Németországhoz kötött, azért lehetőségem volt a magyar schönstatti ifjúsághoz is újra kapcsolódni, részt venni jó pár eseményen.

Rengeteg értékes embert ismerhettem meg ebben a két évben. A különböző találkozók és programok újra és újra rácsodálkozhattam a fiatalok sokszínűségére, elkötelezettségére, útkeresésére, belső gazdagságára és mélységére. Az idő múlásával pedig az új ismeretségek egyre inkább elmélyültek, barátságokká váltak – helyet kaptak a szívemben...

Ha már itt voltam a „szomszédban” (Dél-Amerikához képest Stuttgart már szinte szomszédos Budapesttel), arra is lehetőségem volt, hogy Magyarországon is több időt töltssek. A gyakorlat végén visszatekintve magam is meglepődtem, hogy milyen sok alkalmam volt arra, hogy Magyarországon legyek. Nagy öröm volt számomra, hogy újra tudtam találkozni rég látott családtagokkal, barátokkal és ismerősökkel.

A gyakorlat végeztével Schönstattban töltöttem egy fél évet az évfolyammal. Most pedig, két és fél év Európában töltött idő után újra Dél-Amerikában, Santiago de Chileben folytatódik a képzésem, ahol folytatjuk a gyakorlat miatt félbehagyott teológiát. Március legelején érkezem Chilébe, és kb. három évet fogok ott tölteni. És noha a távolság miatt sokakkal bizonyára jóval ritkábban leszek kapcsolatban, nagyon hálás vagyok mindenkinek az elmúlt időszak közös pillanataiért, a közösen megtett útért.

Palásthy Gergely

KÖZELGŐ IFJÚSÁGI PROGRAMOK

2024. március 8–10.	Óbudavár – Alsós lányhétvége
2024. május 10–12.	Óbudavár – Felsős lányhétvége
2024. július 21–27.	Tata–Esztergom – Zarándoktábor
17 éven felüli lányoknak
2024. március 8–10.	Táborvezető-képző fiúknak
2024. április 5–7.	Középiskolás Ifjúsági Találkozó
(KIT)

**A lány- és fiútáborokról információ és jelentkezés
a db.schoenstatt.hu oldalon lehetséges!**

Impresszum

A tavaszi Oázis címe: **Veled az úton**

Örömmel várjuk életpéldákat, írásaitokat!

Lapzárta: **május 1.**

OÁZIS 2024. tavasz, XXXIV. évf. 1. (103.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja.

Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2.

Tel.: 06-87/655-014

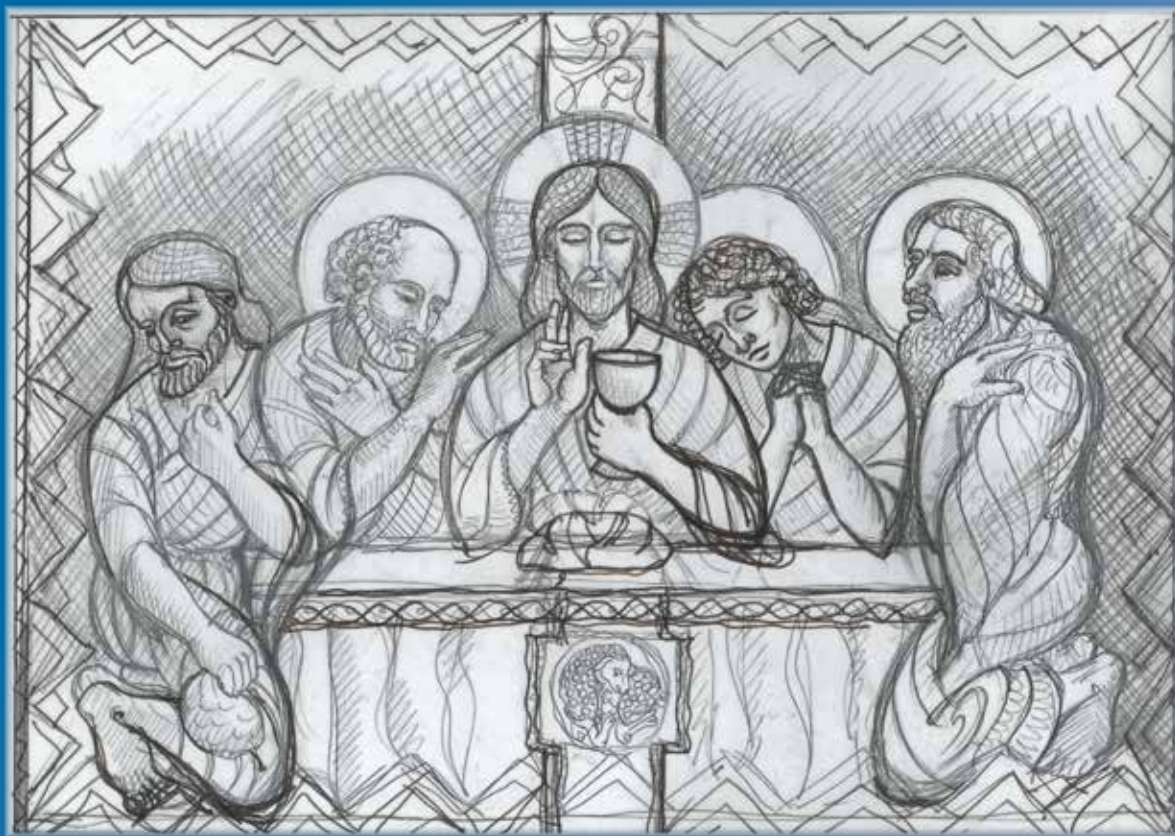
oasis@schoenstatt.hu, www.csaladok.schoenstatt.hu/oasis

- Főszerkesztő: Bartal Gergő és Orsi
- Készítették: Bakos házaspár, Bandár Márton, Czett Feri és Éva, Czigányik Lidia, Czigányik Zsolt és Ébényi Anna, Csabai Márti, Dietzel Péter és Erika, dr. Ivánfi Judit, Endrédy István és Cecília, Ferencz Csaba és Annamari, Gál Szilvi, Gertrud-Maria nővér, Gyenese Balázs és Csilla, Horváth Péter és Judit, Koncz Nóra, Kontor Kamilla, Ozsvári Imri, Palásthy Gergely, Palásthy Imre és Bea, Perei Gábor és Nóra, Petrekovich-Perjés Bori, Reményi Laci és Judit, Rubovszky Péter és Móni, Schumicky Mária, Szabó Bálint és Anna, Szabó Jakab, Szelestei Rita, Szigeti Anna, Szmola Eszter, Ther-Illéssy Zsuzsi, Török Orsi, Uzsálné Pécsi Rita, Varga Károly és Erika és még sokan mások...
- Fotó: Papp Ármin, pexels.com, pixabay.com, unsplash.com és közösségünk tagjai
- Szöveget gondozta: Schumickyné Könyves Tóth Ildikó, Radnai István és Márti
- Képszerkesztő: Tóth Balázs és Tóthné Marek Eszter
- Grafika: Ozsvári Imri, Jóna-Gál Kata
- Tipográfia: Heiszer Erika
- Nyomás: cmyk Press

Az Oázis éves költsége (postaköltséggel) 4000 Ft. Az újság megrendelhető az oasis@schoenstatt.hu e-mail-címen. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok az Egyesületet! Számlaszám: 73200134-10000434 (közlemény: oázis)

„Vágyakozásunknak természetfelettinek kell lennie, minden más vágyat felülmúlónak, és gyakorlatiasnak: egy nagy valóságra kell irányulnia és nem válhat ábránddá. (...) Ápolnunk kell a vágyakozást Isten teljes uralma iránt magunk és a családunk felett. (...) A vágyakozás szent együttműködés. Be kell vessük magunkat, hogy Isten minket is felfelé tudjon vonzani magához. Meg kell szabadulnunk attól a mágnestől, amely túlzottan odaerősít minden földi kincshez.”

(Kentenich atya, Milwaukee, 1962.)

Ozsvári Csaba, „Pátyi kapuhoz” vázlat. Részlet, 2008.

Veled az úton

